GAILANNE MARAVEL

Am încredere în tine

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION NICULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Killy câștigase bătălia. Aruncă un ultim bulgăre de zăpadă în direcția prietenelor sale, Meg și Carrie, care o rupseră la fugă pe alee! Ajunse în strada mare, izbucniră în hohote de râs și îi făcură la revedere cu mâna.

„Or să vorbească desigur despre petrecerea de diseară tot drumul“ se gândi Killy. Își luă geanta de plastic în care își ținea cărțile, își scutură zăpada de pe hanorac și o luă pe aleea care ducea spre casă.

Deschise ușa și-l văzu pe Timmy Fitszimmons, motanul ei gri, care o aștepta în vestibul.

„Lasă că știu ce vrei!“ îi spuse.

Își scoase hanoracul, dădu drumul la încălzire și se duse în bucătărie. Timmy își frecă blana de piciorul mesei și prinse să se plimbe în fața stăpânei, atingându-i picioarele cu coada.

„Pungaș mic! Nu vrei să te mângâi, dar ai început să torci!“

După ce dădu de mâncare pisicii, puse să se încălzească un ibric cu apă. În cursul serii citise un roman care o impresionase foarte, foarte tare, în care doi tineri englezi își pregăteau o gustare și tot felul de prăjiturele. De atunci, Killy ajunsese să facă din „five o'clock“ o veritabilă ceremonie, căreia nu-i lipsea nimic, nici chiar fursecurile de import din Anglia, ambalate cu grijă într-o cutie de tablă roșie, pe care scria: „Biscuits“.

În bucătărie se făcuse cald și Killy își scoase hainele umede și se uită în vechea oglindă scorojită a cuierului din vestibul. Încercă să-și aranjeze părul mare turtit de căciulița de schi, dar ca întotdeauna două smocuri rebele se încăpățânau să-i cadă pe frunte.

„Păr blestemat!“ bombăni ea.

Timmy își ridică privirea, ca pentru a-i răspunde, apoi își ridică laba și își începu toaleta obișnuită. Killy renunță să-și mai domesticească șuvițele, dar rămase în fața oglinzii, examinându-se.

„Dacă o să fiu invitată diseară la petrecere, cu ce o să mă îmbrac“? se întrebă. Poate cu puloverul bleu, de cașmir pe care mi l-a cumpărat mătușa Jill, de Crăciun. Mama zice că se potrivește cu ochii mei.

Zgomotul apei care începuse să fiarbă, o trezi la realitate. Se duse în bucătărie, ca să stingă aragazul. Din vas se revărsase o mare cantitate de apă, dar mai rămăsese suficientă pentru o ceașcă de ceai. De la începutul anului, pierdută în vise, Killy mai lăsase pe foc ibricul de vreo două ori până se evaporase toată apa din el. Mama ei o tachina spunându-i că o să-i cumpere un ceainic cu fluier, dar până acum uitase s-o facă.

„N-are rost să mă gândesc la serata de azi“, își spuse Killy, punându-și două lingurițe de zahăr în ceașcă. „Îmi pierd vremea degeaba“.

Era vorba despre petrecerea organizată de Kim Lowry, dată în fiecare început de primăvară.

Ar fi trebuit să fie și vreme bună, dar acum nu se putea vorbi de așa ceva. După ultimele ninsori ale iernii, oamenii așteptau chiar cu nerăbdare sosirea noului anotimp. Și trebuie spus că dacă vremea ar fi fost caldă și ploioasă, atunci ar fi înflorit stânjeneii și ar fi fost o vreme ideală pentru o petrecere pe cinste.

Fiind cea mai mică din clasă, nu era prima oară când Killy nu era invitată la o astfel de petrecere surpriză. Cum era cu doi ani mai mică decât ceilalți, era poreclită „bebelușa“. Încercase, fără să le spună nimic prietenilor sale Meg și Carrie, să fie invitată de data aceasta.

„Glumești? îi răspunsese Kim, iorinc. Am avea impresia că suntem cu surioara mai mică care cere tot timpul în brațe la mama și la tata! Iar când o să vină ora de nani, ce ai să faci, micuțo? Ai să adormi cu ursulețul în brațe?

Kim izbucnise în râs, apoi își aruncase pe spate pletele blonde, care-i rămâneau tot timpul într-o formă impecabilă.

Din fericire, nu toți din clasă erau ca Lowry Kim și banda ei. Cei care lucrau la redacția

ziarului școlar, de exemplu, erau bucuroși să colaboreze cu Killy. De fiecare dată când aveau probleme cu redactarea ori erau presați de timp, Killy era cea care le termina articolele.

„Te descurci întotdeauna, o complimentase chiar un băiat, mângâind-o afectuos pe cap. Ești un geniu, Killy!“

Mai era și echipa de fotbal a cărei jucători făcuseră din Killy o mascotă, mai ales din cauză că-i ajutase pe mulți să treacă testele de engleză ale primului trimestru. Totuși, nici un băiat nu-i dăduse întâlnire; o considerau o puștoaică, ori o soră mai mică.

În rarele ocazii când participase la vreo petrecere, fusese invitată doar de prietenele ei Meg și Carrie. Killy ținea la ele, chiar dacă formau un trio cam neobișnuit.

Meg era rezervată, genul care gândește înainte să vorbească. Carrie, dimpotrivă, era foarte expansivă și avea un simț dramatic, câteodată excesiv.

„Eu mă situez între ele, își spunea adesea Killy; e și motivul pentru care ne înțelegem atât de bine“.

– Bună. Am venit, Killy!

Doamna Wyler intră în bucătărie și puse o pungă cu provizii pe dulap.

– Nu te-am auzit. Vrei să te ajut mamă?

– Nu numai că nu m-ai auzit venind, dar nu m-ai auzit nici când te-am chemat. Ești cu capul în nori, draga mea.

Mama ei surâse și o îmbrățișă. Apoi își scoase impermeabilul și o întrebă cum își petrecuse ziua.

– Nici prea rău, nici prea bine, spuse Killy, străduindu-se să nu se mai gândească la petrecere. Îți amintești de reportajul ăla ilustrat pe care l-am făcut pentru cursul de ziaristică? Ei bine, am luat premiul întâi! Îți dai seama? Or să-mi dea o diplomă pe care am s-o pun pe peretele redacției de la liceu.

– Fantastic! Sunt convinsă că povestea ta a fost excelentă, de altfel a plăcut tuturor celor care au citit-o. Sunt mândră de tine.

Doamna Wyler încetă să mai scoată proviziile din pungă și o luă pe fiica sa în brațe.

– Vreau să te ajut, îi repetă Killy. Ce mâncăm în astă seară?

– Cum termini de băut ceaiul, o să ne apucăm să gătim unul dintre cele mai grozave feluri de mâncare care există: chili!.

Ca să spună asta, doamna Wyler își luase un accent foarte britanic, care le făcu pe amândouă să râdă, apoi se apucară de bucătărit.

– Știi mamă, a fost grozav momentul în care am aflat că sunt premiată. Eram în redacție și la difuzor s-a auzit numele meu. Toată lumea a sărit să mă felicite. A fost nemaipomenit!

Doamna Wyler surâse. Apoi păru că-și amintește ceva.

– Mi-ai spus că ziua n-a fost „nici prea bună nici prea rea“. Ce ai vrut să spui cu asta?

– Oh, nimic, absolut nimic. Nimic cu adevărat important… Dacă nu te deranjează, aș vrea să urc la mine în cameră, ca să învăț în timp ce mâncarea e la cuptor.

– Killy, e vineri seara. Nu poți să lași învățatul pe altă dată?

– Nu, vreau să iau notă mare la chimie, strigă Killy ieșind pe ușă.

– Oricum, dacă ai chef să-mi spui ceva ori să-mi povestești despre ziua de azi, îți stau la dispoziție.

Ușa bucătăriei se-nchise, înăbușind răspunsul fetei.

Killy se-nchise în camera sa situată la etajul întâi. Erau zile când avea nevoie de un refugiu și camera aceasta i se părea cel mai bun. Trebuia să se gândească la cele întâmplate după agitația produsă de anunțul premierii ei.

Doamna Gillen, redactoarea șefă a ziarului, îi trasase următoarea sarcină.

– Killy, o să-i iei un interviu lui Tom Thomson. E noua stea a echipei de baschet din Ridgefield. Îți dai seama despre ce vorbesc? Sau ești cu mintea aiurea, gândindu-te la premiul tău?

– Hm... nu... deloc. Mă întrebam pur și simplu: de ce eu? Nu mă așteptam că va trebui să intervievez un jucător de baschet.

Killy se exprimase greșit. Se temea că doamna Gillen o să creadă că, acum când era celebră, se crede prea serioasă ca să mai facă lucruri neimportante ori pur și simplu că nu e în stare să scrie un articol sportiv.

– Nu-ți face probleme. O să-ți iasă foarte bine, sunt sigură. Și nici nu vreau un reportaj sportiv propriu-zis, ci unul despre viața lui Thomson: ce-l preocupă, ce crede despre liceul în care abia a venit, ce șansă acordă echipei în noul campionat, ce gusturi are și cum își petrece timpul liber; dacă mai sunt și alți sportivi în familia sa etc. O să meargă perfect. De fapt, îl cunoști pe Tom Thomson?

– Nu prea. L-am văzut o dată, dar nu sunt sigură că o să-și amintească, răspunse Killy luând foaia pe care i-o întindea profesoara.

– Încearcă să te întâlnești cu el luni, atunci nu are antrenament.

Doamna Gillen se apucă să citească un raport care tocmai îi fusese adus, iar Killy profită de ocazie ca să dispară. În timp ce mergea, se întrebă de ce nu este foarte entuziasmată să-l

intervieveze pe Thomson. Și gândindu-se mai bine, trebui să-și mărturisească o oarecare teamă. Nu de el, ci de impresia cam bizară pe care i-o făcuse atunci când îl întâlnise prima oară.

În ziua aceea se dusese cu Carrie la magazinul de discuri. În timp ce aceasta căuta ultimul succes, Killy se uita prin rafturile cu muzică folk. Deodată, o mână îi luă discul pe care tocmai îl examina. Surprinsă, văzu lângă ea un bărbat înalt, cu părul negru, buclat.

– Salut, îi spuse acesta tare. Eu sunt Tom Thomson.

Se mulțumise să-l privească fără să zică nimic. Apoi, văzând-o pe prietena ei la casă, se îndreptă spre ea spunându-i din mers tipului:

– Încântată de cunoștință.

Imediat după aceea se gândi că nu-și spusese nici măcar numele și ieși grăbită din magazin.

„Senzația aceea ciudată n-o să se mai producă niciodată, își zise Killy așezându-se în fotoliul ei și examinând crăpăturile din tavan. Am intervievat și oameni mai dificili: totul o să fie

bine." Totuși, ceva continua s-o sâcâie: în ziua aceea, Meg și Carrie îi spuseseră că Tom fusese invitat de Kim la frumoasa ei petrecere. Era ciudat, dar Killy nu putea suporta ca numele celor doi să fie alăturate.

Se ridică, luă o perie și începu să-și descâlcească părul. După aceea se așeză în fața oglinzii, care-i întoarse imaginea suplă și prelungă a siluetei sale. Frigul după-amiezii îi înroșise obrajii.

„N-am nevoie să merg la petrecerile surpriză, se gândi, într-o zi Kim mă va invidia, atunci când am să devin corespondenta unui ziar și o să beau ceai la Londra ori esspresso în Italia".

Dar gândul acesta nu împiedică o lacrimă să-i curgă pe obraz.

O auzi pe mama ei chemând-o: chili era gata.

Capitolul 2

Când intră în redacție, capul lui Tom Thomson aproape că atinse rama ușii. Killy se-ntrebă dacă trebuie să se aplece de fiecare dată când intră undeva.

– Kelly? Am întârziat? Am găsit biletul tău în cutie de dimineață și…

– Killy. Mă cheamă Killy, cu i, nu cu e!

– Iartă-mă. Așa e, numele tău. Sunt dezolat. N-am fost atent. Sper că n-am întârziat.

Tom își puse cărțile pe masă și se așeză în fața lui Killy.

– E în regulă. N-ai întârziat. În ceea ce privește numele, nici asta nu e grav. Oamenii se-nșeală mereu. De obicei îl pronunță cu e.

Până atunci, Killy nu ceruse cuiva o întâlnire în scris, ci se adresase direct persoanei care o interesa. Biletul lăsat în cutie era un subterfugiu pentru a nu discuta față în față cu el.

– Ce ai vrea să-ți spun?

Întrebarea băiatului o surprinse.

– Să-mi spui? se miră ea.

– Nu știu. Până la urmă, tu ești cea care ai experiență; pentru mine e prima oară când dau un interviu.

Killy se strădui să aibă o aparență normală în ciuda tulburării pe care o simțea.

– Bine… atunci vorbește-mi despre echipă. La naiba, își zise ea. Ești idioată! Tocmai ai pus întrebarea pe care doamna Gillen ți-a recomandat s-o eviți.

Dar Tom, după toate aparențele, nu considera întrebarea stupidă fiindcă începu să-i răspundă surâzând.

– Mi se pare o echipă bună. Joc pentru prima oară într-o echipă care speră să câștige campionatul, și sunt bucuros să contribui cu ceva la succesul ei.

Răspuns bun. Lucrurile începeau să se așeze.

– Ce spui despre faptul că toată lumea contează pe tine ca să câștigăm?

– Nu știam lucrul ăsta. Am avut un sezon bun, am avut și noroc, am venit să locuiesc aici și am aflat că e un loc și pentru mine în echipă. Ție îți place muzica folk?

– Poftim?

Fata tresări, surprinsă.

– Îți amintești de ziua când te-am întâlnit la magazin? Sunt aproape sigur că țineai în mână un disc de muzică folk, ți l-am luat și m-am uitat pe copertă.

Acum, el conducea interviul.

– Da, mi-a plăcut dintotdeauna, dar credeam că ai uitat.

Killy era încă nedumerită: el îi încurca numele, dar își reamintea totuși de ea. Băiatul o privea în ochi și încerca să-i susțină privirea.

– Ești gata să continuăm?

Remarcă tulburată că el avea ochii deosebit de negri sau era numai o impresie, din cauza părului său mai de deschis?

– Da. Cum faci atunci când intri undeva, sa nu dai cu capul de pragul de sus?

Nu se putuse abține să pună întrebarea asta cam impertinentă.

Tom izbucni în râs.

– Ce întrebare haioasă! Vrei cu adevărat să afli răspunsul? În principiu, toate ușile sunt standard așa că m-am învățat să trec normal de ele, dar nu știu ce se va întâmpla dacă am să cresc vreo câțiva centimetri într-o noapte. Totuși o dată am avut probleme: echipa juca undeva în țară și ne-au cazat la o fermă din secolul optsprezece. De fiecare dată când intram într-o încăpere trebuia să mă aplec până la pământ. Mi-am făcut un cucui zdravăn, izbindu-mă de o grindă.

Amândoi izbucniră în râs. Interviul continuă cu același antren. La sfârșit, Killy avea materialul pe care și-l dorise și în plus făcuse cunoștință cu Tom.

Și el părea doritor s-o cunoască, fiindcă de fiecare dată când îl întreba ceva, îi punea și el o întrebare despre ea. Și Killy simțise că n-o făcea doar din politețe.

– Spune-mi ceva despre numele tău. În mod obișnuit nu se scrie cu i.

– E numele bunicului. Îl chema Killone, dar toată lumea îi spunea Killy. Mama îl iubea atât de tare încât a hotărât să dea numele lui primului său copil fie că era băiat sau fată.

Își puse pe masă însemnările, sperând în secret că interviul nu se va termina aici. Tom nu părea nici el grăbit să plece.

– Killy, dacă vrei, te aștept până îți pui în ordine lucrurile. Te pot conduce până acasă..

Ieșiră din redacție și trecură în holul liceului. Mergeau pe culoarul pustiu și tăcut când se auzi deodată un glas ascuțit.

– Tom! Oh, Tom! Sunt atât de fericită să te văd. Trebuie să vii în sala de gimnastică. Repetam o nouă mișcare, scandându-ți numele!

Îmbrăcată într-un tricou alb și cu un șort verde, Kim arăta foarte seducătoare; părul lung și blond i se mișca în jurul feței, la cea mai mică schimbare de atitudine.

Tom îi aruncă o privire nehotărâtă. Kim i se agățase de braț, ostentativ. Killy ridică din umeri și schiță un surâs.

– Nu-ți face probleme pentru mine, o iau în direcție opusă. Mulțumesc pentru interviu, Tom!

Se îndepărtă în grabă. Se-ntoarse după câteva momente și-i văzu pe cei doi discutând, în același loc. Deschise ușa mare de la intrarea liceului și o trânti în urma ei, cu zgomotul unui tunet.

Se opri și trase adânc aer în piept. Apoi porni spre casă. Sufla un vânt ușor de primăvară, altul decât săptămâna trecută și Killy se-ntrebă dacă nu cumva și Kim simțise această schimbare.

Mergând pe drum, își redacta în minte materialul din interviu.

Tom îi spusese că muncise două veri într-un grajd, ca să câștige ceva bani și munca asta îi permisese să ia lecții de echitație gratuite. Așa că acum se putea ține onorabil în șa, chiar dacă din când în când mai lua câte o bușitură. Asta era: „Când nu sare la coș, ca să înscrie, Thomson face sărituri călare".

Restul articolului se putea scrie singur dacă gândurile lui Killy se puteau ordona cu aceeași ușurință.

„Tom avusese cu adevărat intenția s-o conducă? De ce încerca Kim să-l seducă din moment ce avea un prieten oficial? Și de ce mă gândesc la toate astea? se întrebă Killy. Interviul mersese bine, dar Tom părea că este drăguț cu toată lumea.

În apropierea casei grăbi pasul căci era târziu și trebuia să prepare ceaiul, pentru ea și mama ei.

Când deschise ușa de la intrare, văzu luminile aprinse și înțelese că mama ei era deja acasă. În casă era cald și în vestibul plutea un miros delicios de lămâie.

– Mamă! Ai venit deja?

Killy o îmbrățișă. Mama ei tăia pâinea pe masa din bucătărie.

– Te miră că mă găsești acasă făcând prăjituri? Am venit mai devreme puțin pentru că am avut un dejun la serviciu și patronul ne-a dat liber pentru după-amiază. Mi-a zis că ar fi amuzant să fac o prăjitură și să fac niște sandvișuri. Un ceai după moda englezească!

– Fantastic! O idee grozavă, dar am impresia că e un adevărat festin! se extazie Killy descoperind o farfurie plină de castraveți și roșii tăiate felii și însoțite de brânză.

– Așa am și vrut. Am făcut și ceva pentru cină, dar putem să luăm câteva sandvișuri dacă vrei să mâncăm de seară mai târziu.

Luă o tavă și o răsturnă într-o farfurie. Era o prăjitură cu lămâie pentru ceai.

– N-am mai făcut așa ceva până acum, dar cum tot erau ingredientele în casă am zis să încerc.

– Miroase teribil de bine! zise Killy și își agăță hanoracul în cuier. Un zgomot strident o făcu să tresară. Ceainicul cu fluier! exclamă. Până la urmă, l-ai cumpărat. Dar ți-am promis că n-o să mai uit ibricul pe foc!

Începură să bea ceaiul flecărind și Killy se simți ca o eroină din romanul englezesc. Era emoționată de tot ce făcea pentru ea mama ei.

– M-am gândit că ai nevoie să ți se ridice moralul! spuse doamna Wyler, tăind iar din prăjitură.

Killy îi făcu semn că nu mai vrea. Era ghiftuită.

– Gustarea a fost formidabilă! Dar de ce ai crezut că am nevoie să fiu consolată în seara asta? o întrebă mirată pe mama sa.

– Am întâlnit-o pe mama lui Meg la supermarket și mi-a spus că e petrecere la Kim, vineri seara. Mi-am zis că probabil ești tristă că n-ai fost și tu invitată.

– Nici pomeneală. Nu-ți face griji pentru mine. Nu e prima oară când mi se-ntâmplă așa ceva. Asta e ultima din grijile mele. Killy se ridică. O să spăl vasele. Tu ce faci în seara asta? Te duci la cursuri?

Se ridică și începu să adune farfuriile și ceștile de ceai.

– Da, dar am tot timpul, am mâncat devreme. Așa că... draga mea, nu mai schimba subiectul: îmi pare rău că te-au lăsat deoparte. E greu să fii cea mai mică din clasă, dar trebuie să-ți dai silința să-i faci să uite de amănuntul ăsta. Vreau să te bucuri de acești ultimi ani de liceu – du-te la petreceri, ieși cu prietenii, nu sta pe gânduri dacă e vorba să dansezi, e un moment prea important de viață, ca să nu profiți.

– Desigur, mamă, o aprobă Killy trăgând aer în piept, ca să nu-i spună tot ce-i stătea pe limbă.

„Cum putea o mamă să-și împingă fiica să iasă cu băieții?“

„Mai bine gândește-te la tine, se aprinse tânăra în sinea ei, te-ai măritat cu prietenul din liceu; doi ani mai târziu erai însărcinată iar după un an divorțai“.

Tot gândindu-se, spăla și respăla ceașca de ceai.

– Fii atentă! O să-i ștergi ornamentele, frecând-o atât! E a patra oară când o clătești! îi strigă mama ei. Killy, amintește-ți ce ți-am spus de mii de ori: ești de atâtea ori cu capul în nori încât prietenii tăi or să creadă că ești distantă. Trebuie să faci un efort ca să te arăți mai comunicativă.

Killy goli apa din spălător și se uită la ea cum se scurgea, sperând că și furia ei se va stinge o dată cu ultimele bule de spumă.

Câteva minute mai târziu, o auzi din camera ei pe maică-sa pregătindu-se. Încercă să-și

amintească de cât timp tot învăța? De cel puțin patru ani. Într-o seară, pe când mama ei nu era acasă, găsise ascuns într-un sertar, un carnet școlar. Revăzu cu claritate fotografia fetei deosebit de frumoasă care era Kate Killone pe vremea aceea, atașată cu agrafă unei pagini de buletin. La sfârșitul carnetului era scris: în intenția de a deveni profesoară. Și cum reușise frumosul Tod Wyler, care-i devenise soț, să-i modifice toate planurile?

Killy se așeză pe marginea ferestrei și se uită la merii de afară. Ramurile lor goale și contorsionate, pe cerul cenușiu, ca o mână bătrână, deformată de reumatism. Dar în curând aveau să fie pline de muguri și frunzulițe.

„Oare asta îmi dorești și mie, mamă? O viață la fel ca a ta? Meritai mai mult decât să faci o muncă istovitoare și să înveți la seral. Iar dacă ăsta e prețul ce trebuie plătit pentru dragoste, atunci mă consider fericită că nici un băiat nu mi-a cerut până acum să ieșim împreună".

– Killy? mama ei își vârî capul în întredeschiderea ușii. N-ai auzit telefonul? E pentru tine, un băiat, îi preciză surâzând. Bine, am plecat. Să nu te culci prea târziu.

– Killy, Tom la telefon. Vreau să-mi cer scuze pentru după-amiaza asta. Nu aveam intenția să te las acolo, dar o știi pe Kim, când vrea ceva…

– O știu, dar n-are importanță, n-am avut nici o clipă senzația că am fost „lăsată“.

– Atunci, e în regulă. Oricum te-aș fi sunat și ca să știu dacă nu mai ai întrebări să-mi pui.

– A, nu. Am terminat interviul.

– OK, Killy, vroiam să fiu sigur… Știi, mi s-a părut interesantă discuția noastră. Poate o vom continua… la școală.

– Desigur, pe mâine. Mulțumesc pentru telefon, Tom. Salut.

– Salut Killy.

„Doamne cât de idioată pot să fiu, își spuse Killy. Acum nici două minute eram convinsă că e mai bine că n-am ieșit cu nici un băiat și acum sunt aproape desperată fiindcă Tom nu mi-a cerut să ne întâlnim! El n-a dorit decât să fie

politicos și să-și ceară scuze, iar eu mi-am lăsat imaginația s-o ia razna. Și de ce să se gândească la mine când frumoasa Kim e tot timpul după el? Singurul lucru de care sunt în stare este să câștig premii jurnalistice!“

Închise ușa de la cameră și se instală la birou.

„Cine are nevoie de băieți?“ se întrebă cu voce tare. Apoi zări plantele pe care trebuia să le studieze pentru lucrarea de științe naturale, abandonate momentan pe masa de lucru.

„Iată ce o să fac: o să termin de extras substanțele active din plantele astea. Sucul ăsta va fi pentru prima oară făcut de cineva din Ridgefield“.

Capitolul 3

Eșarfa de mătase roșie cu verde a lui Carrie trecu la un milimetru de macaroanele din farfuria lui Killy. Cele două fete erau așezate la o masă de lângă una din ferestrele cofetăriei, deschisă după primele zile călduroase.

– Mă întreb cum reușești, Carrie! strigă Killy. Câte o eșarfă nouă în fiecare zi! Și nu ai reușit să te sugrumi niciodată! Eu aș fi murit de o mie de ori cu o asemenea drăcovenie la gât!

Carrie era atât de pricepută încât nu dădu nici o atenție acestei remarci. Imediat ce sosise, se uitase după prietena ei și se așezase la o masă.

– Hai Killy, fi drăguță! Ajută-mă cu primele versuri, cel puțin, știi foarte bine că habar n-am să scriu un poem?

Carrie răscoli în salata din farfurie. De cincisprezece zile devenise vegetariană.

– Ai tot sfârșitul de săptămână ca să te gândești, Carrie. Lucrarea trebuie s-o predai luni, dacă nu mă înșel.

– Glumești! Tot weekendul! Ai uitat că mâine e finala de baschet! Tot holul este plin de afișe și o banderolă cât un elefant flutură deasupra liceului. N-ai văzut nimic? Iar duminică e aniversarea bunicii!

– Știu despre meciul de mâine, dar nu mă interesează atât de mult, ca pe tine. Sâmbătă după-amiaza lucrez, dacă ai uitat.

– Dar…

– Bine. Văd că nu mă lași nici să mănânc liniștită, așa că spune-mi care e subiectul poemului și ce fel de versuri trebuie să scrii.

– Oh, eram sigură că o să mă ajuți. E un poem despre primăvară. Poate fi scris în versuri albe

ori cu rimă, n-are importanță. Poate că ar fi mai bine cu rime, ce zici? întrebă Carrie înfigând furculița într-o bucată de morcov.

– Mm… Nu știai că făcutul rimelor poate fi un semn de debilitate mintală?

Văzând mutra năucă a prietenei sale, Killy pufni în râs. Dar înainte să-și revină, o voce de bărbat își afirmă acordul cu cele spuse de ea.

– E perfect adevărat. Un adevăr absolut. Domnișoara are dreptate: făcutul rimelor poate fi un simptom de boală gravă.

Tom stătea lângă masa lor mângâindu-și o barbă imaginară, imitându-l perfect pe Sigmund Freud. Killy îl găsi irezistibil și chiar Carrie izbucni în râs.

Tom se uită la Killy apoi își aruncă privirea pe ceas.

– Trebuie să plec. Ne vedem mâine la meci?

Un fel de a întreba fără a mai aștepta și răspuns.

– Pe mâine! mai zise el și se strecură printre cele două chelnerițe, încărcate cu platouri.

– Nu știam că-l cunoști atât de bine, remarcă Carrie. L-ai și întâlnit?

– Nu-l cunosc „atât de bine“, cum spui tu. De altfel, l-am văzut împreună la magazinul de discuri. Îți amintești? Și i-am luat un interviu, pentru ziar. N-are rost să mă privești cu aerul ăsta prostesc! E numai o simplă cunoștință. Iar acum să revenim la primăvară!

Killy n-avea nici cea mai mică dorință ca prietena ei să afle ce gândea despre Tom Thomson.

– La primăvară? A da, poemul. Poate că ar fi bine să fie în versuri. Asta e, am găsit: o să-l scriu în versuri:

„Peste munți și peste văi
Apele-și urmează cursul.
Și-n momentul următor
Contele ucise ursul…“

– Ești incorigibilă, Carrie, zise Killy izbucnind în râs. Și o versificatoare neîntrecută.

***

Vineri fusese o zi mai degrabă posomorâtă. La începutul dimineții începu o burniță fină, care spre amiază se transformă în aversă. Pământul îmbibat de apă, de la zăpada topită și ultimele ploi o obligară pe Killy să se încalțe cu cizme, pentru a ieși. Fusese fericită când mama ei îi propusese s-o conducă la spital. Joia, vinerea și sâmbăta, Killy lucra într-o librărie și la un magazin din spital. Furniza cărți și cadouri bolnavilor – era foarte interesant și ar fi făcut-o și pe degeaba, totuși era bucuroasă să câștige un ban și mândră să obțină una din puținele slujbe pentru adolescenți, din spital.

Ploaia făcea ca circulația să se facă mai anevoie, creând ambuteiaje. Killy era cu cinci minute în întârziere, atunci când intră pe ușa de la intrare. Când trecu prin dreptul biroului de informații, văzu magazinul plin de lume.

– Vă rog să mă iertați pentru întârziere, doamnă Clark, spuse ea, scoțându-și mantoul. Mă duc în vestiar. Vin într-o clipă.

Din fericire doamna Clark, responsabila de serviciu, era o persoană foarte drăguță, cu care era plăcut să lucrezi. Plină de optimism, nu-și pierdea capul nici când aglomerația din magazin devenea consistentă.

– Nu te grăbi, Killy! Face rău la inimă. Comenzile sunt pe tejghea.

În vreme ce Killy se apucase de treabă, o infirmieră o interpelă:

– Fetițo, poți să-mi faci un serviciu? Acum mai mult de o oră mi-a fost adusă planta asta. Și nu mă pot mișca de aici. Vrei s-o duci la camera 402?

Planta arăta jalnic: o ferigă amărâtă, într-un vas de plastic. Killy speră ca persoana căreia îi era destinată n-o să fie prea dezamăgită.

Deschise ușa de la camera 402 și se uită împrejur: un pat era liber și în celălalt – cât pe ce să scape vasul din mână… era întins Tom. Culcat pe spate avea un aer patetic care totuși o făcu pe Killy să izbucnească în râs.

– Ești grozav de simpatică, mormăi el cu un surâs. Ce cauți aici? Mă surprinzi! Oricum, îți mulțumesc că ai venit…

Killy se apropie de pat, în ochi lucindu-i o luminiță de maliție.

– N-am venit să te văd! Lucrez la spital. Le duc bolnavilor cărți și orice altceva comandă la magazin. Nici nu știam că ești aici. Ce ți s-a întâmplat?

Îi întinse planta și o carte de vizită roșie și bleu, culorile echipei de baschet. El se uită pe ea și râse.

– Puah! Să mori de râs! Un cadou de la prieteni. Aseară, în timpul antrenamentului, m-am ciocnit de un alt jucător. Nu știu exact cum s-a întâmplat dar m-am rănit la gât și m-au pus în aparatul ăsta.

Avea un aer nefericit și Killy își reproșă că râsese cu atâta ușurință.

– Tom, îmi pare rău că am glumit… Și că ai pățit asta în jurul începerii campionatului. Probabil că îți este greu.

– Da, și mă tem ca articolul tău n-o să mai fie de actualitate. Am încetat să mai contribui la victorie, nu-i așa? o întrebă Tom, preocupat.

– Nu-ți face probleme, o să-l rescriu. De altfel, n-are nici o importanță dacă vei câștiga sau nu, tot ce vroiam să știu, era despre sentimentele unei vedete sportive. Așa că n-o să am de adăugat decât câteva rânduri despre regretul că n-ai să participi la o atât de mare competiție.

– Da, și spui că munca ta nu presupune și ridicarea moralului bolnavilor? Știi la ce mă gândesc?

Tom începu să râdă, apoi se strâmbă de durere.

– Ieri seară, după ce m-a adus aici, infirmiera a deschis televizorul. Era un film cu Bogart: Casablanca. L-ai văzut? Atunci, îți amintești fără-ndoială replica: „Din toate cotloanele uitate de lume, a trebuit să nimerească tocmai aici!“ Ei bine, îmi spun și eu: din toate camerele de spital, a trebuit să nimerească tocmai într-a mea.

– Nu este vorba de „cotloane uitate de lume“. Ingrid Bergman vorbea despre „colțuri uitate de lume“, nu Bogard. El spunea…

Se opri văzând că Tom râde și o apucă și pe ea un râs nebun.

– Ce spunea Bogart, n-are nici o importanță, reluă Tom după câteva momente. În orice caz, e bine că ești aici, Killy. Ador să te văd râzând. Ești atât de drăguță!

Fața simți cum i se înroșesc obrajii.

– Bine, îmi închipui că o să ai și alte vizite. Acum trebuie să plec. Crezi că feriga o să supraviețuiască?

– Are o șansă. Mai vii să mă vezi?

– Desigur, eu nu trebuie să țin cont de orele de vizită. Pot să mă plimb cum vreau prin spital, cu excepția câtorva saloane.

După ce închise ușa, Killy își duse mâna la față: era fierbinte. Simțea aceeași simpatie ciudată ca atunci când îl întâlnise prima oară pe Tom.

***

În cele patru zile care urmară, Killy vizită cu asiduitate camera 402. Marți, fiindcă lucra la spital, îi era ușor să-l viziteze pe Tom, iar în celelalte zile nu trebuia decât să-și pună ecusonul ca să umble liberă.

Chiar dacă nimeni n-o întreba despre tot acest du-te-vino, era grozav de încântată să arboreze un aer conspirativ.

Tom o poreclea Mata-Hari pentru că de câte ori venea își vâra capul prin întredeschizătura ușii ca să se asigure mai întâi că nu e nimeni în vizită. Era foarte fericit s-o vadă, mai ales după ce îi spusese că nu el e responsabil de înfrângerea răsunătoare a echipei de baschet – meciul se jucase în prima rundă. Dar Tom era convins că în retur vor avea mai multe șanse.

Cu toate că nu se gândea să obțină o notă grozavă la chimie, îi ceru totuși lui Killy să-l ajute să învețe. Pe lângă asta, mâncau prăjiturele făcute de mama lui Tom și rezolvau tot felul de ecuații; era pur și simplu fermecat de rapiditatea cu care Killy îi corecta greșelile.

– Spune-mi, există vreo materie la care să nu fii bună? Care îți place cel mai puțin? o întrebă el în ajunul zilei când trebuia să părăsească spitalul.

– Educația fizică, îi mărturisi Killy.

El izbucni în râs.

– Nu râde! Asta e, nu sunt înnebunită să joc hochei pe iarbă.

– Imposibil, ești atât de nostimă. Chiar nu ești în stare să joci hochei pe iarbă? Nu pari chiar așa de împiedicată!

– Tu ai spus-o! Numai în aparență am un „aer“ sportiv. Dar e de-ajuns ca să mă pui în poartă și tipele din echipa adversă nu mai au nici o greutate ca să marcheze, dacă încep să agite ciomegele alea.

– Crose, nu ciomege, o corectă Tom.

– Totuna; mi se par niște chestii periculoase.

Râseră atât de tare încât o infirmieră intră în salon și-i ceru lui Killy să plece.

– Ar trebui să plec, recunoscu ea, după ce infirmiera ieși, altfel o să-i facă un raport doamnei Clark și o să-mi pierd slujba.

Își luă manualele de pe noptieră și vărsă apa din pahar la rădăcina ferigii.

Tom o prinse de mână. Nu mai râdea iar ochii îi străluceau de bucurie.

– Mă întorc acasă mâine, o anunță el. Doctorul a spus că dacă o să fiu atent, mă pot întoarce luni la școală. Ar fi grozav dacă m-ai vizita în zilele astea.

Killy se uită la mâna pe care el i-o ținea într-a lui: ai fi zis că este mâna unei fetițe.

– A fost plăcut să te vizitez în fiecare zi, a fost amuzant… dar sunt mulțumită că te întorci acasă.

Mințea; de fapt, nu era deloc mulțumită. Camera aceasta fusese locul lor secret. La școală nu mai era posibil să fie la fel.

– Killy, n-ai vrea să ieșim împreună? La sfârșitul săptămânii viitoare, când o să-mi fie mai bine? Am putea merge la cinema… sau juca hochei? întrebă Tom înroșindu-se.

Killy își retrase mâna și își înăbuși un surâs.

– De acord. O să-mi placă foarte mult, dar acum trebuie s-o întind. În curând se face ora mesei.

– Bine Killy. Îți telefonez.

– Bună seara, Tom. Oh… Tom. Killy se întoarse de la ușă cu o mutră serioasă. Trebuie să mai exersezi invitația lui Bogart. Ai fost cam jalnic.

Abia avu timp să iasă, înainte ca paharul de carton să se izbească de ușă și să-l audă pe Tom înjurând. Îndreptându-se spre lift simți privirea dezaprobatoare a infirmierei fixată asupra sa. Ascensorul era gol. Cum se închiseră ușile, Killy făcu o piruetă de bucurie.

– Ura! Am o întâlnire cu Tom!

Închise ochii ca să retrăiască impresia minunată pe care o avusese atunci când Tom o ținea de mână. Când îi deschise, ușile ascensorului erau la perete și o duzină de persoane se uita la ea mirată.

Killy o luă din loc. Cam încurcată, dar radioasă.

Capitolul 4

Era de-ajuns pentru Killy să-și amintească de cea de-a doua slujbă a sa, ca să înțeleagă cât de ironică putea fi uneori soarta. O viitoare ziaristă împărțind ziarele dimineața!

Dacă munca de la spital îi plăcea, în schimb detesta să împartă ziarele, cinci zile pe săptămână. Dar banii pe care-i câștiga o ajutau pe mama ei.

În afară de Meg și Carrie nimeni nu mai știa de activitățile acestea și Killy ținea la acest secret, convinsă fiind că nimeni altcineva n-ar fi înțeles-o și dacă s-ar fi făcut glume pe seama ei.

„Avantajul, primăvara – își spuse – este că poți să mergi cu bicicleta“.

Iarna pierdea de două ori mai mult timp, mergând pe jos.

Dar astăzi, nimic nu putea să-i umbrească bucuria că o să-l întâlnească, chiar în acea seară, pe Tom. De când ieșise din spital îi telefonase de două ori și chiar trecuse s-o salute, în redacția ziarului de la liceu.

Ajunsă la capătul aleii, Killy se uită în stânga și în dreapta: drumul era liber, ceea ce era normal la acea oră. Începu să pedaleze până la colț, înainte de prima casă. Bam! Ziarele aterizară pe prima treaptă a scării. Aruncarea ziarelor și verificarea din vedere a locului unde ajungeau devenise o rutină. Killy își conducea bicicleta cu precizia unui pilot de curse.

Gândurile i se întoarseră la seara pe care urma s-o petreacă în compania lui Tom. Încercase să dea impresia că nu înțelege rostul interesului pe care-l arătau prietenele sale și mama sa acestui sentiment, dar întâlnirea asta era vitală pentru ea. Mama ei o întrebase: Cine era Tom? Cum arăta? Era bine crescut?

Killy detesta cuvântul ăsta „bine crescut“. Găsea că spune prea puțin pentru cineva. Totuși, Meg îl folosise atunci când vorbiseră despre Tom, ca și Carrie, de altfel.

„Oh, Killy, este atât de atent!“ Am lucrat împreună în laborator, în primul trimestru. Și dacă nu eram complet înnebunită după Andy, cu siguranță că m-ar fi interesat!

Și Carrie era încântată și totodată simțea un fel de regret, fiindcă prietena ei se arăta atât de misterioasă.

„Ești o vicleană! Nici măcar nu mi-ai spus că-l vizitezi la spital!“

Killy nu vroia să pară secretoasă, dar pur și simplu îi era greu să discute despre sentimentele sale. Și dacă, din întâmplare, această aventură ar fi eșuat? Din fericire nu se întâmplase, dimpotrivă, iată că acum ieșea cu Tom!

Bucuroasă, Killy pedala cu convingere. Cobora colina ca să-și termine turul și deodată zări o baltă enormă în mijlocul drumului. Încercă să o evite, făcând un viraj, însă derapă și

căzu pe o parte. Din fericire, ziarele amortizaseră căzătura. Rămase totuși câteva momente nemișcată, sub impresia căzăturii și în cele din urmă auzi niște voci. De fapt, era doar una singură – cea a lui Tom, îmbrăcat sportiv și care se apropiase de ea.

– Salut, Killy! Cum e? Dă-mi voie să te ajut, îi spuse acesta întinzându-i mâna.

– Ce cauți pe aici, la ora asta? se miră Killy ridicându-se. Era udă și bluza i se murdărise de noroi.

– Te rog să nu-i spui nimic directorului, îi ceru Tom, pe un ton conspirativ. Mi-am zis că puțin alergat n-o să-mi facă rău. Ador să ies la ora asta a dimineții. Nu sunt mașini care să te deranjeze și acum… nu mai sunt nici biciclete. Se întrerupse ca să verifice dacă fata nu era rănită și că bicicleta e întreagă. Tom nu spusese nimic stânjenitor. Totuși, ea se simți stupidă, murdară și udă leoarcă.

Își aranjă ținuta cu insistență, sub pretextul că trebuie să-și continue munca.

– Mulțumesc că m-ai ajutat… vreau să spun… ne vedem diseară, îmi închipui…

Se simți îngrozitor de stângace atunci când se urcă din nou pe bicicletă.

– Desigur. Poate că ar fi fost mai bine să împarți ziarele din mașină. În felul ăsta ai două avantaje: primo – riști mai puțin un accident, secundo, nu te mai stropești.

O mașină! Killy pedala acum încet, dar gândurile îi zburau cu viteză.

„Probabil mă consideră suficient de mare pentru a conduce o mașină! Nu știe ce vârstă am… Nu a auzit se pare glumele care se fac de obicei se seama mea. Acum a aflat și că distribui ziare. Trebuie să-i spun neapărat să păstreze secretul. Dumnezeule, de ce nu pot ieși și eu cu un băiat, ca toate celelalte, fără să am complicații?

La școală, ziua i se păru interminabilă. Imediat ce sună clopoțelul, Killy țâșni afară din clasă, în loc să meargă alene pe culoar, cum avea obiceiul. Ajunsă acasă, se spălă pe cap și își schimbă hainele de trei ori, hotărându-se în cele

din urmă pentru un pulover de cașmir albastru și un pantalon de culoarea muștarului. Nu reuși să înghită nimic, atât de mare îi era nerăbdarea și emoția.

Când veni spre seară, Tom părea și el a fi într-o stare deosebită. O salută pe doamna Wyler și aceasta îl invită să ia loc pentru o clipă, dar Killy îi spuse că ea e gata. Tom se uită la mamă și la fiică, neștiind ce să facă, dar Killy îl luă de mână și-l trase spre ușă, luându-și canadiana din mers și spunând un „la revedere" peste umăr.

Când ajunseră în mașină, Tom se uită la ea cu mirare.

– Nu s-ar zice că ești în cele mai bune toane. Mama ta mi s-a părut totuși foarte simpatică. Nu crezi că ar fi trebuit să-ți iei ceva mai gros de îmbrăcat? S-ar putea să fie frig în seara asta!

– Nu, o să fie bine! Puloverul ăsta e foarte călduros, îi răspunse Killy gândindu-se că trebuie să aștepte o ocazie mai bună ca să-i vorbească despre slujba ei de dimineață.

– Îți șade bine cu el, se asortează cu ochii tăi. Știi, de azi dimineață m-am tot gândit la ochii tăi și în cele din urmă am ajuns la concluzia că au culoarea cerului la asfințit.

– Culoarea cerului la asfințit, îmi place cum ai spus-o. E foarte poetic.

Tom opri la stop și Killy profită de ocazie să-l întrebe ceva ce-i stătea pe suflet.

– Ar fi ceva ce aș vrea să-ți spun sau mai exact… să te întreb.

– S-a făcut, dar lasă-mă pe mine primul să pun întrebări, îi răspunse Tom și intră în trafic. Pe când veneai la mine la spital, am învățat să te cunosc dar niciodată n-am încercat să-mi închipui unde locuiești ori cum este familia ta. Așa că a fost cel puțin surprinzător să te descopăr într-o casă plină de antichități. Sunt autentice, nu-i așa?

– Cât se poate de autentice, îl aprobă Killy surâzând. Dacă vrei să-mi iei un interviu, îți stau la dispoziție.

– Domnișoară Wyler, ați putea să-mi spuneți, mie și spectatorilor dumneavoastră fideli, dacă în această casă imensă locuiește o familie numeroasă?

Tom luă tonul grav și afectat al unui prezentator de televiziune. Amândoi izbucniră în râs, la fel ca în timpul vizitelor de la spital.

– Nu, suntem numai eu și cu mama mea… De fapt, locuim în proprietatea bunicilor mei.

Killy aruncă o privire spre Tom pentru a verifica dacă este ascultată și apoi reluă:

– Până am împlinit șase ani, bunicii au locuit cu noi într-un apartament. În momentul când au ieșit la pensie s-au retras la o fermă. Și după moartea lor, mama și cu mine ne-am mutat la ei, era mult mai plăcut și mai puțin costisitor decât să rămânem în apartament. Am păstrat mobilele vechi și asta nu mă deranjează deloc; îmi plac lucrurile care au o poveste a lor. Dar casa dumneavoastră cum arată, domnule?

– E confortabilă, dar istoria ei începe doar de vara trecută. După ce ne-am mutat, mama a hotărât că trebuie să începem o viață nouă. Zicea

că trebuie să fim mai implicați în „contemporaneitate“, eu i-am spus că... pe scurt, nu știu ce să zic. De fapt nu ne-am pus problema asta până să vină vorba de ferma noastră... Și despre asta, cine a început discuția?

Tom îi aruncă o privire rapidă.

– Păi, chiar dumneavoastră domnule, îi răspunse Killy, pufnind în râs.

– Bine, ajunge cu gluma, îi spuse Tom, cu un aer serios.

Continuară să discute pe drumul spre Bowling, Tom îi explică motivul pentru care alesese locul ăsta: în nici un alt cinematograf din oraș nu rulau filme cu Humphrey Bogart. Apoi îi vorbi despre familia lui; era ultimul dintre cei trei copii și singurul care rămăsese cu părinții. Vorbea într-un fel captivant și emoționant despre fratele și sora lui.

Tom trase mașina în parcajul de la Bowling. Când ieși din mașină, Killy simți că o trec niște fiori de frig. Tom avusese dreptate: vremea era pe cale să se răcească.

– Știam eu! îi spuse el. Dacă nu ești mai atentă, o să trebuiască să-ți întorc vizitele de la spital. Hai, ia canadiana mea.

În ciuda protestelor fetei, îi puse haina pe umeri. Un moment, brațul lui o îmbrățișă și ea simți o plăcută stare de bine.

– Aici se merge pe role sau ce se face? întrebă Tom, după ce intrară în clădire. Știi să patinezi pe role? Sau facem altceva: tu alegi, Killy.

– M-ai văzut de dimineață pe bicicletă și ai putut să-ți dai seama că am aptitudini pentru sport. Dar este mai bine atât pentru mine cât și pentru tine să jucăm popice și n-avem cum să stricăm ceva.

După câteva momente, necesare să ia o bilă pentru Killy, se hotărâră pentru una de copii. Tom își înăbuși un chiot, văzând-o pe Killy efectuând un fel de dans, înainte să lanseze bila, dar apoi se amuză pe seama lui însuși, văzând că fata reușise să dărâme toate popicele. La sfârșit constatară, la fel de bine dispuși, că uitaseră să țină evidența punctelor.

După bowling, se duseră la Herr Factory, o discotecă unde Killy mai fusese împreună cu Carrie și Meg. În seara asta însă, i se păru că arată altfel. Era o fostă moară devenită mai apoi fabrică de confecții și local de noapte în cele din urmă. Decorul, în roșu și negru, avea atmosfera filmelor de groază; o orchestră rock cânta o muzică îndrăcită pe scenă. Killy simți din nou cum o trec fiorii. Tom îi trecu o mână pe după umeri și o conduse spre sala plină ochi. În interior, muzica și lumina erau atât de agresive că fata simți cum o apucă durerea de cap. Tom o luă de mână și o conduse spre ringul de dans. Toată după-amiaza Killy își imaginase că or să meargă la un restaurant ca să ia o cină în tete-a-tete. Acum era decepționată!

Trecând prin fața unei mese, o zări pe Kim cu gașca ei făcându-i semn lui Tom. Trebuiră să se așeze printre ei. Kim se prefăcu că n-o observă pe Killy și când o făcu îi spuse Kelly până Tom îi atrase atenția. Ea îl auzi, dar se făcu că nu-i acordă nici o atenție și își trecu un braț pe după umerii prietenului său, Jack Compton,

adresându-i un surâs năucitor. Kim arăta foarte sexy, îmbrăcată într-o bluză roșu închis și niște colanți.

– Salut Tom, strigă Jack. Am auzit că tragi ca la galere! Cam urâtă treabă nu-i așa?

Kim pufni într-un râs forțat.

– Nu-i chiar așa de greu, zise Tom. În orice caz, e mai ușor decât pentru Killy: ea împarte ziarele dimineața.

Se uită la Killy încercând să-i obțină acordul, dar ea își întoarse privirea. Începuse s-o doară capul. Spusele lui Tom i se păreau ca un vis urât. Gașca lui Kim izbucni în râs și aceasta exclamă:

– Păi Killy, ar trebui să te iei la întrecere cu fratele meu mai mic. Încearcă să câștige o bicicletă cu zece viteze, rugându-și prietenii lui să se aboneze la un ziar. Ori tu te gândești să câștigi o excursie la New York?

Vorbele lui Kim provocară un râs general. Numai Tom rămase serios și o privea pe Killy, neliniștit.

– Apără-te, îi șopti el.

Ea se simțea rău. Muzica, râsetele și lumina i se amestecau în cap.

– Nu pot. Nu acum. Te rog, hai să mergem acasă.

– Bine, îi răspunse el decepționat.

Se întoarseră la mașină și nu scoaseră o vorbă pe drumul de întoarcere. Înainte de întâlnire Killy își imaginase că la despărțire or să se sărute romantic, sub clar de lună. Acum însă, imediat după oprirea mașinii, o luă la fugă spre casă. Ajunsă înăuntru, continua să tremure în ciuda căldurii din cameră. Mama ei, care citea, o privi surprinsă.

– Ce se-ntâmplă Killy; totul e-n regulă?

– Nimic, mamă. Absolut nimic. Totul e bine. Mai vorbim mâine. Acum, mor de somn.

O luă la fugă și se dezbrăcă fără să mai aprindă lumina. Și, înainte ca să-și revină după seara aceea dezastruoasă, adormi buștean.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Killy simți că are febră. Dormise douăsprezece ore în șir. Dădu să se ridice, dar simți cum o cuprinde amețeala și își lăsă din nou capul pe pernă.

Adormi iar și nu se trezi decât două ore mai târziu, simțind o mână pe frunte.

– Slavă Domnului, nu mai ești așa fierbinte. Cum te simți, scumpete?

Killy se frecă la ochi ca s-o vadă mai bine pe mama ei.

– Complet epuizată, dar mult mai bine. Parcă-s bătută. Dorm de multă vreme? Nici nu-mi amintesc cum am adormit aseară.

– Acum e aproape amiază. Și nu mă miră că nu-ți amintești nimic. Păreai bolnavă. Am venit să te văd după ce te-ai întors în cameră și după cinci minute adormiseși deja. Te doare burta?

– Nu tocmai, dar trăiam o senzație ciudată. A început de ieri dimineață, la micul dejun.

– La asta se gândea și doctorul Sabella. L-am sunat în dimineața asta și a zis că e o gripă. A avut săptămâna asta vreo treizeci de cazuri. Sper că o să te simți mai bine după-amiază. Dacă nu, o să vină să te vadă.

Mama lui Killy îi aranjă perna și cuvertura.

– Nu mi se mai învârte capul. Pot să întreb ceva? Ai stat să mă veghezi toată noaptea, mamă? Pari obosită.

– Nu-ți face probleme. Am dormit. Am venit să mă uit la tine doar din când în când. Dar am o idee! Ce-ar fi să începem un regim cu ceai și pâine prăjită? Dacă-ți merge bine, îți dau și altceva mai târziu. Dacă domnișoara dorește, după ce se spală pe față, o servesc la pat.

După o ceașcă de cafea și două felii de pâine prăjită, Killy începu să se simtă mai bine, deși era încă slăbită.

– Mă îmbrac și cobor, spuse ea înviorată.

– Nici nu te gândi. Rămâi în pat, îi spuse mama ei, cel puțin până la masă. Dacă vrei, te poți muta pe sofa. Diseară am să fac ceva de mâncare și o să ne uităm la televizor, ronțăind.

Killy acceptă, cam fără tragere de inimă, fiindcă nu-i plăcea să stea în pat. Și nici nu voia să se gândească la seara din ajun.

– Pot cel puțin să citesc ceva? Aș vrea să-mi pui telefonul lângă pat. Poate că o să mă scol să lucrez la birou.

Mama ei ridică o pernă și se făcu că-i trage una.

– Întotdeauna ai fost un bolnav imposibil. Dar ar trebui să mă bucur că nu-i decât o poveste de douăzeci și patru de ore. Dar îți mai amintești de angina aia urâtă pe care ai avut-o la șase ani? Abia te așezam în pat că te și găseam călare pe

bicicletă! Hotărât lucru, n-ai să te schimbi niciodată. Dar acum fii cuminte, altfel nu-ți dau vestea cea bună.

Killy acceptă cu plăcere aceste mici tachinări ale mamei sale.

– Bine. Promit să stau în pat până la masă, dar cu o singură condiție: să-mi spui despre ce este vorba. Altfel o să fac tumbe prin toată camera!

– Bine, am făcut târgul. Mătușa ta Jill este la Boston, cu treabă, și mâine își va petrece ziua cu noi.

– Grozav! N-am mai văzut-o de la Crăciun. Vreau să aflu totul despre țările în care a călătorit. O să călătoresc și eu într-o zi, așa cum face ea.

– Până atunci însă mulțumește-te cu ce citești. Vrei romanul ăsta?

Killy făcu semn că da și luă cartea.

– Este povestea unei studente la arte plastice, în vacanță la Veneția.

După ce mama ei ieși din cameră Killy deschise cartea, dar nu reuși să se concentreze. Își tot repeta aceleași cuvinte: „Nu mă mai

gândesc la ieri seară…. Nu mă mai gândesc la ieri seară. Dar trucul acesta nu-i reuși. Și cum ar fi putut să uite acel fiasco? Și cum ar fi putut să uite că Tom fusese de față și o văzuse cât de puștoaică este în realitate? Și cum ar fi putut oare o fată să uite că prima întâlnire cu acel băiat, atât de mult visat, de fapt îi ruinase pentru totdeauna viața socială?

***

Jill Kilgore nu „intra“ niciodată într-o cameră. Mai potrivit era să se spună că „năvălea“. Chiar înainte să deschidă gura, o simței debordând de energie. De la început, Killy și mama ei se simțiră un pic depășite, dar reușiră iute să se acomodeze.

– Killy, arăți splendid. Mult mai grozav ca data trecută! Kati, ți-am spus că o să semeni cu actrița aia, Rachel Ward!

Jill își strânse nepoata în brațe. Ca întotdeauna, avea cadouri pentru amândouă. Și tot ca întotdeauna mama lui Killy spuse că nu

era nevoie să se deranjeze atât. Dar nu se lăsă mult rugată și desfăcu pachetul cu surprize.

– Jill, unde ai găsit asta? E ceva vechi? Și totuși, are inițialele mele pe el. Îi arătă lui Killy un inel de șervet din argint, gravat cu finețe.

– Așteaptă ca și Killy să-și desfacă pachetul și o să-ți spun.

Killy desfăcu un munte de hârtii până să dea de un ceainic decorat cu flori roșii și violete.

– Mulțumesc, mătușă Jill. O să-l folosesc chiar azi. Are și o istorie, din întâmplare?

– Nu știu. La început, ceainicul vă era destinat la amândouă. Dar pe când era împachetat, m-am uitat într-o cutie cu inele pentru șervete. Am fost surprinsă să descopăr unul cu inițialele lui Kati și n-am putut să nu-l cumpăr… Așa că asta ar fi istoria ceainicului. Cred că a aparținut unei familii extrem de bogate. Spune tu mai departe, Kati, povestea.

– A fost lăsat moștenire bătrânei servitoare, care-i slujise o viață. Și aceasta a fost nevoită să-l vândă, ca să poată s-o îngrijească pe fiica ei bolnavă de gripă.

Izbucniră toate trei într-un râs din toată inima. Era rândul lui Killy să continue povestea.

– O distinsă și fermecătoare doamnă l-a descoperit într-un anticariat și l-a cumpărat pentru mult prea iubita ei nepoată. Aceasta din urmă, foarte instruită, și-a dat imediat seama că ceainicul provenea de pe legendara „Mayflower“, corabia primilor pionieri din Noua Anglie. Asta însemna că devenise bogată peste noapte, că nu mai trebuia să muncească și că urma să călătorească, împreună cu mătușa ei, peste tot în lume.

Râseră din nou, fermecate de poveste.

– Fata ta e mereu cu capul în nori? o întrebă Jill pe sora ei, încercând s-o tachineze. Dacă se ambalează așa pentru un ceainic, poate că ar fi mai bine să ne gândim înainte să-i dăm prilej de conversație.

Cele două surori schimbară o privire complice, iar Killy își spuse că probabil ar exploda, dacă ar fi obligată să tacă mai multă vreme.

– Și dacă n-aș fi eu, despre ce ați vorbi, mă rog?

– Despre cadoul tău, de după absolvire. Și fiindcă o simți pe Killy gata s-o întrerupă, mătușa ei se grăbi să continue:

– Știu că mai e un an până atunci. Dar cadoul ți-l fac acum, ori niciodată. Ce-ai zice ca vacanța de Paști s-o petreci în Italia, cu mine și cu vechea mea prietenă Andreea, la Florența?

Din cauza emoției, Killy rămase fără glas.

– Vorbești serios? Vrei să mă duci în Italia? Mărturisesc, Jill, nici nu-mi vine să cred! Pot să mă duc mamă?

Mama și mătușa ei râdeau cu lacrimi. Killy începu să sară prin încăpere.

– Kati, spuse Jill, îmi pare bine că nu trebuie s-o suport pe fiica în luna următoare. N-o să ai nici o clipă de liniște cu bomba asta atomică!

Toată ziua și chiar în momentul despărțirii de Jill, discutară despre Italia. Într-un moment de calm, Killy află detaliile voiajului: urmau să locuiască la Andreea, prietena lui Jill, pe care aceasta o cunoscuse la Florența, în timpul studiilor și cu care rămăsese în contact.

– O să fie plăcut să stăm la Andreea, spuse Jill. Apartamentul ei e în centru și o să fie ușor să vizităm orașul și să facem cumpărături.

Îi dădu lui Killy o bibliografie pe care aceasta urma s-o consulte, înainte de plecarea la Florența.

După plecarea lui Jill, Killy și mama ei se simțiră epuizate de toate emoțiile de peste zi. O conduseră până în capătul aleii și se-ntoarseră în casă, braț la braț.

Apoi se hotărâră să meargă în oraș, să ia masa la un restaurant italian, pentru a sărbători evenimentul.

Killy își regăsi suficientă poftă de mâncare pentru a mânca spaghete cu scoici și o bucată de pâine cu usturoi.

La desert se gândi la Tom, pentru prima oară în acea zi. Nici planurile ei fantastice n-o făcuseră să uite de dezastrul din ajun. Discută în continuare cu mama ei despre călătorie, dar reuși cu greu să-și alunge gândurile negre.

Capitolul 6

Niciodată în viața ei Killy nu fusese într-o încurcătură mai mare: pe de o parte ar fi vrut să le spună celor două prietene ale sale despre călătorie, pe de altă parte acestea ar fi început s-o întrebe despre întâlnirea cu Tom. Și ce putea să le spună? Poate că deja Kim răspândise toată povestea… Și în cazul ăsta, cum ar fi putut da ochii cu cele două prietene ale sale? Ah, cum de o existență putea fi și iadul și paradisul, în același timp.

În timpul weekendului, Killy nu telefonă prietenelor sale. Luni dimineață, acestea o așteptau la capătul aleii, devorate de curiozitate. O luară toate trei pe drumul spre liceu.

– Killy, cum a fost vineri seara? De ce nu m-ai sunat? Unde ai fost? Am încercat să dau de tine. Te-ai distrat bine? Tom ți-a mai cerut să ieșiți împreună? Și până la urmă ce-i cu atâta mister, legat de întâlnirea asta?

Carrie îi pusese toate aceste întrebări dintr-o suflare.

– Salut Killy, cum ai petrecut în weekend? o întrebă politicos și Meg, dar având ochii strălucitori de curiozitate.

– Hai fetelor, lăsați-mă un pic să răsuflu. Am ceva mai interesant să vă povestesc, decât despre o seară mizerabilă.

Meg și Carrie schimbară între ele o privire neîncrezătoare.

– Ce tot spui? întrebă Carrie, în cele din urmă.

Dar când o auzi pe Killy spunându-le despre excursie se aprinse imediat.

– În Italia? Ce băftoasă ești! Vacanța de Paști în Italia? Iar eu n-am fost niciodată plecată de aici!

De emoție, Carrie era să scape cărțile pe jos.

– Ba ai fost în Florida, anul trecut și în California, cu un an mai înainte, îi aminti Meg flegmatic, adresându-i-se lui Killy.

– Știi ce vreau să spun, protestă Carrie. N-am fost niciodată în străinătate. Câteodată chiar nu te înțeleg Meg. Cum poți fi atât de calmă? S-ar zice că Maria…. ăă, cum se cheamă… personajul pe care l-ai jucat anul trecut la clubul de artă dramatică.

– Maria, regina Scoției. Dar te înșeli, sunt foarte bucuroasă pentru Killy. De fapt, acum mă gândeam la tot ce am citit despre Florența și mă întrebam dacă orașul își păstrează aerul medieval!

Killy și Carrie izbucniră în râs.

– Meg, ești nemaipomenită! exclamă Carrie. Pentru mine, Italia înseamnă fulare de mătase, pantofi de piele nemaipomeniți și bărbați irezistibili, cu „nas roman“, și…

– Mă duc la Florența, nu la Roma, preciză Killy.

– Bine, atunci bărbați cu „nas florentin“! Care-i diferența? În orice caz italienii sunt foarte

romantici. Și mai apoi, gândindu-se la cele spuse de Meg, Carrie preciză: Cel puțin așa scrie în cărți.

Killy obișnuia să aplaneze conflictele dintre cele două prietene ale sale.

– Ascultați, sunt încântată că vă bucurați de faptul că o să călătoresc în Italia. Contez pe voi că o să mă ajutați să mă pregătesc. Nu știu nimic despre atmosfera din Italia și o să merg la bibliotecă după-amiază ca să consult niște pliante.

– Eu o să mă uit la buletinul meteo. Ca să-ți spun ce haine trebuie să-ți iei cu tine.

Pe Meg chiar o interesa călătoria pe care urma s-o facă prietena ei.

– Bibliotecă? Cine a spus cuvântul bibliotecă? exclamă Carrie, lovindu-se peste frunte. Asta mă face să mă gândesc la…

– Eu am spus, îi reaminti Killy. Spuneam că ar trebui să trec pe acolo, în după-amiaza asta.

Carrie grăbi pasul și le aruncă peste umăr prietenelor sale:

– V-o iau înainte. Trebuie neapărat să înapoiez niște cărți. Am deja două săptămâni de întârziere. Mă duc imediat!

Și cu părul ei roșcat în vânt, amestecat cu verdele eșarfei o luă din loc grăbită devenind curând doar o pată colorată în depărtare.

„E grozav. Am uitat de Tom“ își spuse Killy.

Ea și Meg merseră un moment în tăcere, uitându-se după Carrie care dispărea încet, încet.

– Până la urmă o să-mi povestești despre întâlnire? o întrebă Meg după aceea.

– Nu-i mare lucru de povestit.

– Hai Killy, povestește-mi. S-a întâmplat ceva grav?

Killy se uită la ea, străduindu-se să nu plângă.

„M-am făcut de râs, asta s-a întâmplat! Tom n-o să mai vrea să mă vadă niciodată“.

– Te rog povestește! Nu poate fi atât de grav!

– Totul a mers bine, până când la Hero Factory ne-am întâlnit cu Kim și banda ei.

– Ei și?

– Atunci un băiat a început să vorbească despre slujbe și Tom a zis că și eu am una, împart ziare. Îți închipui cum a primit Kim vestea asta?

– Ah, Killy trebuie că a fost îngrozitor! Kim nu pierde nici un prilej ca să facă bancuri pe seama vârstei tale. Sper că nu te-a afectat prea tare.

– Meg, am fost atât de jenată că nici nu găsesc cuvinte să-ți povestesc. Și în plus, m-am căptușit și cu o gripă. Așa că a trebuit să stau acolo nemișcată, ca o idioată, și în cele din urmă a trebuit să-i cer lui Tom să mă conducă acasă – exact ca o puștoaică, așa cum sunt de fapt. Pe drumul de întoarcere n-am schimbat o vorbă și sunt sigură că nici n-o să mai vorbească vreodată cu mine.

– Vai, Killy, ce păcat! Îmi pare rău pentru tine. Dar cred că te înșeli în privința lui Tom. Cred că o știe pe Kim și ce-i poate pielea. Ai încredere în el. Și învață. Să-i închizi gura tipei ăleia.

– Dar eu, nu cred că Tom a băgat de seamă că m-am făcut mare. Și cum să-l mai întâlnesc,

după tot ce s-a întâmplat? De ce a trebuit să mi se întâmple așa ceva, la prima întâlnire?

– Lasă, lucrurile se vor aranja. Sunt sigură.

– Te înșeli Meg. Nu știi ce s-a întâmplat. Așa că nu mai încerca degeaba să-mi ridici moralul.

Prietena îi aruncă o privire rănită și atunci Killy se grăbi să-i spună:

– Te rog să mă ierți… Dar să nu mai vorbim despre povestea asta. OK?

– OK! Cum vrei.

– Prietene?

Meg dădu din cap în semn de aprobare și apoi își ridică demnă bărbia.

– Știi că semeni cu Maria Stuart, atunci când iei atitudinea asta?

– Acum încerc de fapt să intru în pielea Ioanei d'Arc. Clubul dramatic are un spectacol pe la jumătatea lui mai. Și trebuie să fac rolul ăsta.

– Trebuie să-ți tai părul, ca să-i semeni? întrebă Killy, arătând spre părul superb al prietenei sale.

– Poate.

Amândouă se priviră, strâmbându-se comic. Apoi Killy imită alura războinică a prietenei sale și o luară spre liceu mergând ca soldații pe câmpul de luptă.

***

Carrie profitase de faptul că ajunsese mai devreme ca să răspândească vestea călătoriei la Florența prin tot liceul. Mergând spre dulapul ei, Killy avu impresia că jumătate din clădire era la curent. Ceilalți o invidiau și se bucurau pentru ea, totodată. Mai fusese vedeta zilei atunci când primise premiul pentru articol.

– Italia? zise Kim către celelalte fete. Trebuie să fie teribil de instructiv… cu atâtea crime și statui pe acolo. Dar o să trebuiască să găsim un alt mucos, care să împartă ziarele.

Fetele izbucniră în râs, dar Killy se prefăcu că nu a auzit nimic.

Își închise echipamentul în dulapul care era plin de plante și rădăcini, pentru lucrarea la biologie.

– Ți-a căzut asta, cumva? îl auzi pe Tom care-i întindea un papuc, cam uzat și murdar. Îl luă grăbită și-l înghesui în dulap, închizând ușa, ca să-l prindă înăuntru.

– Aș vrea să avem o discuție, Killy. M-am gândit să-ți telefonez, dar apoi mi-am zis că e mai bine să stăm față în față.

Tom avea un aer foarte serios și Killy simți că-i e frică de ce avea să-i spună.

– Iartă-mă, Tom. Sunt grăbită. Trebuie să ajung în redacție.

– Asta mai poate aștepta. Trebuie să știi că n-am înțeles prea bine ce s-a întâmplat vineri seara. Mi-ar plăcea să discutăm…

Killy îi tăie vorba.

– Nu știai câți ani aveam atunci când mi-ai cerut să ieșim împreună. E vina mea. Ar fi trebuit să-ți spun, ca să poți să te retragi. Dar nu te neliniști, e bine și așa. Putem s-o lăsăm baltă și acum… înțeleg prin ce treci.

– Killy, încetează să mai gândești în locul meu! Și lasă-mă să-ți explic, îi zise Tom pe un ton grav. Ne putem vedea după ore?

– Nu. După ore merg la bibliotecă să consult niște cărți: de Paști plec în Italia și am atâtea…

Acum o întrerupse el.

– Să știi, Killy, că în momentul ăsta chiar te comporți ca o puștoaică!

Killy nu voi să audă mai mult. Trânti cu violență ușa dulapului, care se deschisese iar și o făcu cu atâta violență încât și celelalte dulapuri se cutremurară. Apoi o luă la fugă cu urechile vâjâindu-i de zgomotul acela metalic.

Când ajunse în redacție se strădui să-și regăsească liniștea, inspirând și expirând profund.

„N-o să plâng. Nu mă las bătută! Nu acum. Și nici când o să plec în Italia. Iar acolo n-o să mai am probleme cu Kim și nici n-o să trebuiască să împart ziare. Poate am să reușesc să-l uit și pe Tom“.

Auzi ca prin vis cum la difuzor se dădeau instrucțiunile pentru ziua respectivă.

Capitolul 7

În cursul săptămânilor următoare, Tom nu făcu nimic ca s-o revadă pe Killy, iar ea fusese prea ocupată ca să se mai gândească la el. Făcuse cumpărături cu mama ei, ascultase flecărerile lui Carrie asupra modului în care pot fi seduși bărbații din Europa și răsfoise cărți de artă florentină împreună cu Meg. Și totuși, toate acestea n-o pregătiseră pentru ceea ce urma să întâlnească în Italia.

Ea și cu mătușa ajunseră la Florența noaptea și prin geamurile taxiului care străbătea străzile orașului Killy nu putuse să distingă decât niște lumini vagi. Dar a doua zi, deschizând ferestrele apartamentului Andreei, descoperi un oraș plin

de viață, spectaculos ca o carte poștală, colorată în roșu și auriu. Șirul acoperișurilor de țiglă roșie și galbenul ca mierea al clădirilor, întrerupt ici și colo de turnurile palatelor și cupolele catedralelor, oferea un peisaj extraordinar.

– Mătușă Jill! Andreea!

Killy se duse în bucătărie, unde mătușa ei cotrobăia prin dulapuri.

– Andreea este la serviciu. Ce ți se-ntâmplă? S-ar zice că nu-ți găsești locul.

– E fabulos! Am văzut niște lucruri magnifice pe fereastră și am auzit niște zgomote incredibile. Ce ar fi să mergem să vedem mai de aproape toate astea?

Mătușa ei surâse îngăduitor.

– Nu crezi că ar fi mai bine ca mai întâi să ne îmbrăcăm cu ceva mai potrivit? N-am găsit nimic pentru micul dejun și mă tot întreb unde ține Andreea cafeaua! Apropo, ce impresie ți-a făcut prietena mea?

– Este mai degrabă simpatică. Dar nu este așa cum mi-o închipuiam. Sunteți foarte diferite una

de alta. Tu drăguță și sociabilă, ea micuță și timidă, sau poate nu timidă, doar rezervată; înțelegi ce vreau să spun… E greu să vă creadă cineva prietene… așa cum e greu de înțeles ce avem în comun eu cu Meg și Carrie?... Dar mă întreb de ce îți spun toate astea, probabil fiindcă sunt atât de surescitată. Hai să mergem! Nu mai pot sta locului!

– OK! Să mergem! O să mâncăm ceva, înainte să începem să hoinărim, în vreun bar.

Cuvântul „bar“ o miră pe Killy. Mătușa ei îi explică însă că în Europa asta înseamnă un loc unde poți găsi ceva de mâncat și de băut. Cinci minute mai târziu, îmbrăcată într-un tricou bleumarin și o fustă albă, Killy năvăli în sufragerie nerăbdătoare. Imediat ce Jill zise: Hai! se repezi la ușă. Afară soarele era atât de strălucitor încât fură obligate să clipească. După ce admirară fluviul, se pregătiră să treacă strada.

– Ușurel, drăguțo. Îți pui viața în pericol dacă îți închipui că automobilele îți vor acorda prioritate, o preveni mătușa ei. Trebuie să

aștepți să se oprească. Uite că am nimerit-o; nu departe de aici e un bar și cred că ar trebui mai întâi să ne luăm micul dejun. După ce o să-mi beau cafeaua, o să fiu și eu în stare să-ți împărtășesc entuziasmul.

Jill își luă nepoata de braț și împreună o luară de-a lungul străzii. Toată ziua Killy trebui să umble după mătușa ei, pentru că trotuarele erau prea înguste și nu le permiteau să meargă alături. Jill, bucuroasă să redescopere orașul în care își făcuse o parte din studii se străduia să ajungă prin toate locurile unde nu fusese mai înainte. La un moment dat era cât pe ce să-și piardă nepoata pe drum. Mergeau agale pe Ponte Veechio, vechiul pod mărginit de prăvălii, arcuit peste fluviul Arno și Killy se opri să admire vechile pietre ale construcției. Citise că Michelangelo traversa și el podul, când se ducea la atelier, cu multe secole înainte. Pentru Killy, asta nu era doar o simplă poveste, ci o întâmplare extraordinară, care-i făcea pielea ca de găină. Când ajunse pe la mijlocul podului, o

zări pe mătușa ei făcându-i semn cu mâna. Trebui să iasă din atmosfera secolului XV și să se-ntoarcă la realitate.

– Hei, ar trebui să mă anunți, atunci când ai de gând să te oprești! protestă Jill surâzătoare.

Killy înțelese că nu este cu adevărat supărată.

– Mătușă Jill, încă nu-mi vine să cred că sunt aici. Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine. Îți promit că n-o să-ți fac necazuri.

– Nu-mi fac nici o grijă, draga mea. Dimpotrivă, faptul că te văd atât de fericită mă face să cred că am luat o decizie bună.

Își puse o mână pe umărul nepoatei sale.

– Hai să ne întoarcem acasă.

– Deja? Dar n-am văzut mai nimic!

– Dacă ai intenția să trăiești o vreme pe aici, ar fi bine să știi că florentinii își fac siesta după masa de prânz, până pe la orele patru. Majoritatea magazinelor se închid din cauza căldurii și se redeschid după această oră. Așa că n-ai altceva de făcut decât să dormi ori să citești. Singurii care mai bântuie pe străzi sunt turiștii!

– Ei bine, aș vrea s-o fac și eu. Dar nu vreau nicidecum să par că aș fi turistă.

Killy schimbă cu mătușa ei o privire încărcată de subînțelesuri.

Pe drumul de întoarcere, Jill cumpără provizii și se apucă de gătit când ajunseră în apartament. Killy se uită la ea cum prăjește în ulei de măsline felii de vinete. Imediat ce fură gata, Killy se apucă să le înfulece ca pe cartofii prăjiți – erau atât de delicioase!.

– Hei, mai ușor! strigă Jill. Avem și brânză și portocale!

Jill tăie o felie de pâine, iar Killy scoase brânza din ambalaj.

– Mănânci de obicei așa ceva? întrebă Killy.

– Numai când sunt în Italia! Acasă mă mulțumesc cu iaurt, când țin regim, ori cu un hamburgher, în mod normal.

După ce terminară de mâncat, Jill și Killy se puseră pe trăncănit, ca și cum se întâlneau pentru prima oară. Killy o întrebă pe mătușa ei

despre munca într-o mare bancă internațională și despre anii de studenție petrecuți în Florența.

Jill o descusu despre viața la Ridgefield și despre prietenele ei.

– Nu-i mare lucru de spus, ți-am spus că am luat un premiu pentru un articol de ziar, iar pe prietenele mele le știu mai de mult. Meg și Carrie. Sunt sigură că aceasta din urmă n-ar fi mâncat niciodată atât de mult cât am mâncat eu acum. A fost și vegetariană vreo treisprezece zile, nu mai mult! Până a trecut pe lângă un loc unde se vindeau hamburgheri. Când i-a venit mirosul pe la nas, a luat unul numaidecât.

Jill începu să râdă, decojind o portocală cu ochii mijiți de teamă să nu-i sară suc pe ea.

– Foarte amuzant. Îmi amintesc de Carrie. Mi-ai scris că ai fost la o petrecere la ea.

– Nu a fost chiar o petrecere! Am fost la Meg cu ea și am rămas să dormim acolo. Atunci, Carrie a profitat și i-a făcut unghiile lui Meg, cu ojă roșie.

– Haide Killy, doar nu vrei să-mi spui că n-ai fost niciodată la o petrecere adevărată cu băieți!

– Îmi pare rău mătușă dacă te decepționez, dar te înșeli. Dacă îți închipui că merg la petreceri, ori că băieții stau la coadă în fața ușii mele, înseamnă că ai prea multă imaginație.

Jill se uită la ea mirată.

– Dar ești drăguță și inteligentă. Și nu înțeleg cum de nu ești cea mai populară fată din liceu!

– Mulțumesc de compliment. Nu te întreb ce te-a convins că aș avea farmec personal. Dar știi că la școală nu e suficient să fii frumoasă și inteligentă; contează doar să știi să flirtezi. Iar mie mi-au lipit de mult eticheta de „mucoasă".

– Îmi închipui că asta ar putea fi o problemă pentru multe fete. Dar tu ai multă maturitate și nu cred că vârsta ar putea fi un handicap mare; contează doar cum te comporți!

– Toți mă tachinează în legătură cu vârsta și nu știu ce să le răspund. În clasele mici, eram mândră că aveam un avans de doi ani față de ceilalți, dar acum regret.

– Killy, câți băieți și fete te tachinează? Câțiva. O duzină poate, nu mai mulți. Așa că nu-ți mai pierde vremea cu ei.

Jill îi întinse nepoatei sale o jumătate de portocală.

– Dacă din cauza imbecililor de felul ăsta refuzi să ai de-a face cu ceilalți, crede-mă că ratezi o mulțime de lucruri interesante. Dar orice ar fi, sper să-ți placă aceste două săptămâni în Italia. Andreea mi-a spus că Fabio, vărul ei, i-a promis să te ducă în oraș și să-ți facă cunoștință cu prietenii lui.

Când Andreea se-ntoarse de la serviciu ca să ia masa de prânz, Killy o întrebă pe un ton ușor agresiv:

– Mi-ați găsit un prieten? Nu era nevoie, pot ieși singură în oraș. N-am nevoie de un băiat ca să vizitez muzeele și orașul.

Reacția ei cam violentă o surprinse pe Andreea.

– Killy, poți face cum vrei, dar am crezut că vei fi bucuroasă să te întâlnești cu cei de vârsta ta.

– Andreea are dreptate, Killy. Nu trebuie să fii dependentă de mine. Nu te-ai simți bine cu prietenii mei. Te-ai plictisi.

– Vă rog pe amândouă să mă iertați. Nu doresc să vă fac griji ori să par ingrată, dar n-am obiceiul să ies seara. N-are rost să vă deranjați pentru atâta lucru…

– Nu asta e intenția, protestă Andreea surâzătoare. Fabio s-ar putea să-ți placă, s-ar putea să nu-ți placă. Dar oricum, nu decide ceva înainte să-l cunoști.

– Are dreptate, Killy. Nu ești obligată să stai tot timpul cu el. Dar nu renunța înainte să încerci, OK? Acum, spune-mi care sunt planurile tale? Eu o să-mi fac siesta, iar Andreea se întoarce la serviciu.

– Cred că și eu o să fac la fel, aprobă Killy. Sunt obosită! Nu mi-e somn, dar o să stau întinsă.

Înainte să se ducă în cameră, Killy o văzu pe Andreea cum îi arăta un program de urmat mătușii sale. Cu ochelarii ei cu ramă metalică și

cu funda neagră ce-i strângea părul la ceafă Jill arăta ca un manechin din revistele pentru femeile de afaceri. Alături de ea, Andreea părea o fetiță. Killy se uita pe fereastră. Storurile caselor din jur erau trase. Le trase și ea și imediat penumbra se instală în încăpere. Se gândi să scrie câteva ilustrate, dar renunță și se întinse în pat.

„O să încerc să le urmez sfaturile își spuse ea privind la fisurile fine din tavan. Dar sunt sigură că o să fie o catastrofă. Am avut destule belele de felul ăsta în Statele Unite cu primul meu prieten și nu-mi doresc altele și în Italia!"

Adormind, ultimul gând al lui Killy fu acela că fisurile din tavan seamănă cu crengile merilor de la ferma sa.

Capitolul 8

– Trezește-te, Killy! Trebuia doar să-ți faci siesta, nu să câștigi o cursă de maraton!

Văzând-o pe mătușa ei așezată pe pat, Killy se întrebă unde se găsea. Dar imediat ce aceasta întredeschise storurile și lumina dulce a după-amiezii inundă încăperea, se trezi dintr-o dată.

– Iartă-mă. Am dormit prea mult! spuse ea ridicându-se și aranjându-și părul care-i cădea pe față.

– Nu, deloc. Nu avem un program strict, dar mi-ai spus de dimineață că vrei să vizitezi orașul…

– Sunt gata într-un minut! Unde mergem?

– O să te las să te descurci singură. Mă duc la universitate să-mi văd doi prieteni vechi: unul e profesor, celălalt asistent. O să luăm masa împreună cu Andreea.

Killy făcu o mutră cam descumpănită, așa că mătușa ei simți nevoia s-o îmbărbăteze.

– Draga mea, cred că o te descurci perfect de una singură. O să-ți dau o hartă a orașului, dar nu cred să-ți folosească. Urmează cursul fluviului Arno. Dacă americanii cred despre tine că ești o puștoaică, să știi că eu n-o fac. Ești mult mai matură decât eram eu la vârsta ta. Și nu-ți fac un compliment, este doar adevărul, pur și simplu.

– Mi-ar plăcea să văd domul și baptisterul. Unde sunt pe hartă?

– Ascultă, Killy, nu vreau să fac glume pe socoteala ta, dar n-o să poți găsi catedrala. Îți amintești de strada aia plină de magazine pe care am trecut de dimineață? Ei bine, ia-o din nou pe acolo și o să înțelegi, atunci când ai să vezi catedrala, de ce am râs. Diseară ai să-mi spui ce impresii vei avea. Acum o întind. Ai ce să

mănânci. Îmi pare rău că te las singură în prima zi, o să petrecem împreună ziua de mâine, OK? Salut!

Jill își îmbrățișă nepoata și închise ușa camerei după ea.

După-amiaza se dovedi o aventură pe care Killy își spuse că nu o va uita vreodată. Se duse pe Ponte Vecchio și se aplecă peste balustrada de piatră, contemplându-și imaginea în apa scânteietoare a fluviului. Ieșind de pe pod, traversă un bulevard larg – o altă aventură periculoasă – căci fără ajutorul unui agent de circulație n-ar fi reușit să găsească o cale prin circulația aglomerată.

Într-o cafenea micuță cu măsuțe albe acoperite de umbrele alb-albastre, Killy încercă pentru prima oară să vorbească italienește.

– Bună seara domnișoară! îi spuse chelnerul surâzător. Avea o mustață nemaipomenită.

– Buena sera! îi răspunse Killy, în ceea ce ea considera că ar fi o italiană perfectă. Căută în dicționar corespondentul pentru limonadă.

– Una limonata per… și nu-și mai aminti cum se spune „vă rog“.

– Favore.

– Si, răspunse ea surâzând. Una limonata.

– Si, una limonata, repetă chelnerul.

Killy scoase un suspin de ușurare.

După ce își bău limonada și după ce-și odihni picioarele trudite – principalul motiv pentru care se oprise pe terasă – se luă după un grup de trecători care bântuiau pe străzile înguste. Catedrala era în centrul orașului și Killy își zise că turiștii o vor duce direct acolo. Cu ochii în jos ca să vadă pe unde calcă, îi urmă pas cu pas. Când ridică privirea văzu, catedrala! Abia atunci înțelese de ce Jill glumise pe seama ei. Era imposibil să nu găsești impunătorul edificiu de marmură. Killy nu avea o privire de ansamblu, așa că se dădu înapoi. Privirea i se opri asupra cupolei imense, apoi asupra clopotniței și în sfârșit asupra baptisteriului, o construcție octogonală.

Mătușa ei îi recomandase să se uite și la peretele de bronz. Dar era atât de multă lume în

piață și atâta înghesuială de curioși în jurul baptisteriului, încât amână pentru altă zi.

Să ajungă înapoi la apartamentul Andreii fu la fel de ușor pe cât îi spusese mătușa ei. De altfel, Killy nu prea se rătăcea ușor. În drumul de întoarcere nu se gândise decât la un singur lucru: să facă un duș și să se întindă undeva.

Se dezbrăcă grăbită, își luă halatul și prosopul și se repezi în camera de baie. Simțind apa călduță pe mușchii săi istoviți, își spuse că făcuse o mulțime de kilometri.

Deodată, soneria de la intrare se făcu auzită. Killy își puse halatul și se duse să deschidă, spunându-și că era mătușa ei, care uitase ceva.

– Mătușă…, Killy se întrerupse, descoperind un tip brunet cu ochi negri în cadrul ușii. Era îmbrăcat cu o canadiană albastră și pantaloni gri de lână.

– Fabio, se prezentă el, întinzându-i mâna. Fabio Noveli. Tu trebuie că ești Killy.

– Da, mormăi Killy, plină de picături de apă. Vorbești englezește?

– Da, și cred că e o șansă fiindcă tu nu știi nici un cuvânt în italienește.

Intră fără să fie invitat.

– Cum să spun? Am nevoie de dicționar. Dar spune-mi ce cauți aici? Credeam că Andreea o să facă prezentările mai întâi.

El se uită la ea pentru o clipă și Killy se simți stânjenită în halatul de baie, cu apa șiroindu-i din păr.

– Andreea nu ți-a spus că o să vin?

– Ba da. Dar nu mi-a spus când.

– Dacă știai că trebuie să vin, atunci e perfect. Cred că putem lua masa în cafeneaua mea preferată și să mergem să ascultăm un concert în parcul Boboli. Îmbracă-te, te aștept, îi mai spuse el așezându-se într-un fotoliu.

„E cam scorțos, își spuse Killy, și trebuie că-i displace rolul ăsta la fel de mult ca și mie, se gândea cu intensitate. Trebuia oare să-i ceară voie mătușii ca să iasă? Și cu ce să se îmbrace?“

Se duse în cameră și alese o rochie albastră pe care i-o cumpărase mama ei, la plecare. Pe când se îmbrăca, repeta într-una: „o fac pentru mătușa

Jill și pentru Andreea". Își perie părul ud pe spate, chiar dacă știa cu siguranță că atunci când se va usca îi va cădea din nou în ochi. După ce aruncă o ultimă privire în oglindă, se întoarse la Fabio care o aștepta uitându-se la niște reviste ale mătușii sale Andreea.

– E mult mai bine așa, spuse el ridicând privirea. Mă refer la păr, îți șade mai bine cu el pe spate. Mergem?

Killy avea impresia că este plătit pentru ceea ce face. Mâzgăli câteva cuvinte în grabă pentru mătușa ei. În stradă, Fabio o întrebă:

– Vrei să vezi fluviul?

– L-am admirat deja în dimineața asta, de pe Ponte Vecchio. A fost minunat să mă văd oglindită în apă.

Fabio păru surprins și schiță un surâs.

– Nu înțeleg cum turiștii au vreme să se uite la Arno. Știai că, în medie, rămân cam trei zile în Florența? Exact timpul să facă ceva cumpărături, să viziteze unul sau două muzee, să vadă catedrala și să stea la coadă în fața porților de bronz de la catedrală.

– Din motivul ăsta nici nu l-am putut vedea, îl aprobă Killy. Erau pe puțin o sută de persoane. O să mă duc într-o zi când va fi mai multă liniște.

– Îmi plac oamenii care știu să-și trăiască viața.

De data asta, îi adresă un surâs sincer și Killy găsi că este chiar frumos. Fabio alese cafeneaua Fiona, unde Killy fusese după-amiază. Chelnerul era cel care-i servise limonada și o salută ca pe o veche cunoștință. Fabio se arătă vizibil impresionat.

– Îmi cunoști cafeneaua preferată și chiar și pe Angelo!

Killy simți că-i devine simpatică și fu sensibilă la această schimbare.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi spuse băiatul uitându-se la trecători. N-aveam nici un chef să ies cu tine în seara asta, am făcut-o doar fiindcă m-a rugat Andreea.

Killy îl privi drept în ochi.

– În cazul ăsta, suntem doi. Imaginează-ți că nici eu nu aveam chef să te întâlnesc.

Se priviră o clipă, apoi schimbară un surâs amuzat.

– Nu ești la fel ca celelalte fete, Killy. Până acum, aveam o impresie proastă despre americani și a trebuit să ajungem la fluviu ca să mi-o schimb. Am fost surprins că te-ai oprit să te uiți la el. În general americanii umblă împreună, mănâncă în berăriile cu specific american tot felul de sandvișuri, ham… nu știu exact cum le spune, stau în cafenelele de pe lângă American Express și se întorc la hotelul lor care are afișat anunțul: English Spoken.

– Să iau asta drept un compliment?

– Absolut. Pentru mine, există oameni care au timp să se uite la fluviu și oameni care nu fac asta. Tu faci parte din prima categorie, cea care mă interesează. Cred că o să petrecem o seară plăcută împreună.

– Îmi rezerv dreptul de a-mi spune părerea după concert.

– Îmi place că ai umor. Bun, hai să guști desertul meu favorit! O prăjitură cu orez cald și zahăr. O să-l comand imediat ce terminăm „pesta“.

Fabio trecuse cu naturalețe la o adresare camaraderească.

Între Fiona și concert le rămânea o oră liberă și el îi propuse:

– Vino să-ți arăt o biserică mult mai mică decât catedrala, dar sunt sigur că o să-ți placă.

Fabio o conduse pe Killy pe niște străduțe înguste arătându-i niște locuri mai puțin cunoscute. De când își mărturisiseră reciproc reticențele, Killy începuse să se simtă mai bine alături de el.

Traversară o piață neacoperită unde se vindea tot ce se putea vinde – de la spaghete la bermude americane. Locul era fascinant, plin de agitație, debordând de lume, așa că se lăsă condusă de Fabio. La un moment dat ajunseră într-o oază de liniște, o altă piață imensă cu o biserică magnifică.

– Am ajuns. Asta e biserica Santa Maria Novella. Locuiam nu departe de aici când eram mic și mama mă aducea să mă joc lângă fântână – atunci când reușeam să rămân pe afară.

Killy surâse, imaginându-și-l pe Fabio căzând în fântână. El o luă de braț.

– Să intrăm.

În clipa în care pătrunseră înăuntru, clopotele începură să bată. Killy admiră vitraliile colorate și frescele magnifice.

– Sunt bucuros că-ți place biserica asta. Mă uit la ea exact cum o faci și tu. Una din dorințele mele este să vin aici mai des, dar sunt prea ocupat cu școala ca să am timp să-mi admir orașul. Așa că aș vrea să vizităm Florența împreună. Ce zici?

Killy ezită și Fabio răspunse în locul ei.

– Nu ești obligată să-mi răspunzi imediat. Hai la concert. Până ajungem la parcul Boboli, se va face seară și orchestra începe să cânte atunci când apare prima stea.

Fabio o luă pe o scurtătură ce ducea la Arno și se regăsiră în curând pe Ponte Vecchio. Se făcuse deja seară și luminile de pe pod și ale caselor învecinate se reflectau în apele întunecate și strălucitoare. Spectacolul era diferit de cel de dimineață și Killy n-ar fi putut spune care era mai senzațional.

În timp ce coborau scara de piatră care ducea la chioșcul din parc, îi auziră pe muzicanți cum își acordau instrumentele. Killy și Fabio abia avură vreme să se așeze în ultimul rând că muzica începu să răsune. Killy se uită la cerul albastru închis, plin de milioane de stele care îndemnau la destindere și visare…

După ultimele aplauze, Fabio o strânse ușor de mână..

– Hei, unde ești? Ți-a plăcut concertul?

Ea își retrase mâna, prefăcându-se că-și caută batista.

– Da, a fost plăcut… foarte plăcut. N-am recunoscut majoritatea bucăților, dar am avut o senzație de liniște și pace cu totul specială. Mi-am imaginat că parcul ăsta îmi aparține și că mă plimb pe aleile lui, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu trenă, îi explică Killy fără să-și facă probleme de ce ar fi putut el crede el despre asemenea impresii.

– După felul în care observi și imaginezi lucrurile, cred că o să ajungi o bună scriitoare.

O luă de braț ca s-o conducă pe alee dar ea se desprinse.

După ce ieșiră din parc și ajunseră pe malul fluviului, o cuprinse cu brațul de talie.

– Îmi place cu tine, îi șopti.

Killy se depărtă ca să se uite la fluviu.

– Mă eviți? se miră Fabio. Nu ți-a plăcut seara asta cumva? Mie da, și sper să mai petrecem asemenea momente cât stai la Florența.

– A fost o zi grozavă. Îți mulțumesc pentru tot. Dar asta e tot. OK?

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg.

– Vreau să spun doar că… Nu doresc o legătură serioasă. Doresc să rămânem buni prieteni și dacă asta nu ajunge, atunci…

Killy i se adresase pe un ton calm, dar ferm.

– De ce îți e frică de mine? Cum te ating, tresari… Explică-mi ce se-ntâmplă.

Ea continua să se uite la fluviu.

– Nu este din cauza gestului. Pur și simplu nu vreau să am de-a face cu un băiat.

– Ceva serios? La asta te gândești? Ești prea cu picioarele pe pământ și privești cu suspiciune chiar și un gest amical. Te controlezi permanent

și în felul ăsta treci pe lângă atât de multe trăiri minunate… pe care n-o să le găsești nici în imaginația ta și nici în romane…

Fabio ridică brațele într-un gest de frustrare, apoi și le încrucișă și se uită în pământ.

– Îți vorbesc așa fiindcă azi am învățat să te cunosc. Am descoperit o fată atât de uimitoare. Dacă vrei să știi, n-am mai dus pe nimeni în biserica aceea și pe tine te-am dus fiindcă știam că o să-ți placă. Înțelegi că înseamnă asta?

Killy îl asculta cu atenție și capul îi zumzăia de tot felul de gânduri dezordonate. Deodată își prinse fața în palme și izbucni în hohote. Se gândea la felul în care se purtase cu Fabio și cu Tom. Se gândi și la mama sa și se-ntrebă ce se va întâmpla cu ea. Oare va ajunge să crească vreodată?

Brusc simți cum Fabio o cuprinde cu brațele. De data aceasta nu mai încercă să-l îndepărteze și își ridică privirea spre el. El îi surâse și-i îndepărtă blând părul de pe chip.

– Ei Killy, vrei ca un prieten să te consoleze, îmbrățișându-te. Atunci, încă mai există o speranță.

Capitolul 9

– Mă întreb dacă n-ar trebui să ne scriem ca să știm una de alta, remarcă Jill pe un ton glumeț.

Trebuia să recunoască faptul că nu se văzuseră prea mult pe timpul șederii la Florența. Își puse cafea și întinse un pahar cu suc de fructe nepoatei sale. Pe masă era așezată o farfurie cu felii de pâine date cu unt și dulceață.

– Este de necrezut cât de repede a trecut timpul! exclamă Killy. Vroiam să notez tot ce Fabio și cu mine am vizitat, dar am fost prea ocupată și…

– Povestește-mi ce ai văzut la Florența. Probabil că ai fost în mai multe locuri decât mine în studenție!

– Am fost la picnic,într-un mic orășel din nordul Florenței, care se cheamă Fiesole. Cel mai amuzant la Fabio e faptul că nu știi niciodată unde vrea să meargă. Și mă surprinde tot timpul. Câteodată nu știe nici el însuși. Zilele trecute am făcut aprovizionarea magazinului mamei sale și am mers pe străzile vechi ale orașului și în zonele comerciale. Am avut impresia că fac parte din locuitorii orașului și că nu sunt doar o turistă.

– Ai văzut magazinul mamei lui Fabio?

– Da, e magnific; seamănă mai mult cu o locuință decât cu un magazin, spuse Killy lingând dulceața care-i curgea de pe pâine.

– E unul dintre cele mai elegante magazine din Florența, dar din nefericire deasupra mijloacelor mele de cumpărare, spuse Jill încruntând din sprâncene.

– Asta mă face să mă gândesc la ceva, zise Killy, ridicându-se. Astăzi știu unde o să mergem și n-am nimic cu ce să mă îmbrac.

– Ia te uită! Spune-mi mai bine unde te duci de spui că n-ai cu ce să te îmbraci? Fiindcă am ghicit cu cine te duci. Cu Fabio.

– Mama lui organizează o prezentare de modă, într-o vilă. Mergem să ducem rochiile și Fabio o să se ocupe de așezarea scaunelor, de lumini și de toate lucrurile de felul ăsta… spuse Killy, dintr-o răsuflare.

– Asta vrea să însemne că trebuie să-ți pregătesc mâna de lucru?

– Nici pomeneală, mătușă Jill. Parada va avea loc într-o vilă superbă, foarte veche, așezată pe o colină deasupra Florenței. Fabio mi-a spus că e decorată cu fresce originale și are un mobilier magnific. Mi-a promis că o să vizităm și parcul. Pentru o ocazie ca asta, mi-ar plăcea să am ceva suficient de elegant…

Jill înțelese ce vroia nepoata ei și n-o lăsă să-și sfârșească fraza.

– Știi iubito, că nu te-am văzut niciodată atât de drăguță și fericită? Ar trebui să-ți schimbi coafura. Cu părul pieptănat pe spate îți șade mai bine.

– Chiar sunt fericită. Câteodată mă surprind gândindu-mă la faptul că aș vrea să rămân în Florența.

Killy zâmbi în sinea ei, amintindu-și toate lucrurile plăcute care i se întâmplaseră în Italia. Ridgefield i se părea la o distanță de ani lumină.

– Trebuie să cred că Fabio este cel răspunzător de această schimbare? Îți place mult de el, nu-i așa? La început însă, eu și Andreea am crezut că am greșit aranjând să vă întâlniți.

– Îl iubesc pe Fabio. Dar suntem doar prieteni buni. Ne place să ieșim împreună, îi explică Killy rupând din pâine. Nu-i nimic serios între noi.

– Și cine vorbește de ceva „serios"? El?

– Nicidecum.

– Atunci nu înțeleg.

– Am vorbit fără să mă gândesc. Mă gândeam fără îndoială la mama.

– Și ce amestec are mama ta în chestia asta? o întrebă Jill pe un ton grav și îngrijorat totodată.

– Oh, nici unul. Am zis doar așa.

– Nu știu ce crezi tu despre mama ta, e totuși ușor de ghicit dar n-are nici o legătură cu felul în

care ai vorbit de a ieși „serios“ cu un băiat. Vreau să-ți spun ceva, dar cu condiția să mă asculți și să discuți și cu mama ta.

Jill inspiră adânc, înainte să reia:

– Ascultă, Killy, mama și tatăl tău erau îndrăgostiți unul de celălalt, până s-au căsătorit. Din nefericire, căsnicia lor a fost un eșec. Erau amândoi mult prea tineri. De altfel, ei sunt primii care recunosc asta. Cu toate astea, mama ta n-a considerat niciodată că a făcut o greșeală – din singurul motiv că existai tu. Așa că, micuțo, dacă îți închipui că înăbușindu-ți sentimentele o să fii la adăpost de complicațiile vieții, te înșeli! Ești… oh, nu știu.

Killy tăcuse în timpul discursului mătușii sale.

– Îmi pare rău, reluă aceasta, n-am vrut să fiu atât de violentă. Dar ce-i în tărtăcuța aia a ta împielițată mă cam neliniștește puțin. Promite-mi că o să te gândești la ce ți-am spus.

Jill se apropie de Killy.

– Acum trebuie să găsim o rochie foarte elegantă pentru întâlnirea din seara asta.

În cele din urmă, Jill își convinse nepoata să îmbrace una din toaletele sale – o rochie verde pal, cu o bordură bleumarin. Killy își pieptănă părul pe spate și-l prinse cu două cleme. Uitându-se în oglindă, își spuse că seamănă cu o gravură de modă. Când Fabio trecu s-o caute, o învălui cu o privire fermecată.

– Killy, ești magnifică! Bellissima! Se întâmplă ceva cu tine în seara asta, dar nu știu ce.

Când se așeză în mașină, Killy simți pentru prima oară în viață că este o femeie seducătoare. Se uită pe geam la peisajele pe care le străbăteau.

– Am fost de atâtea ori pe strada asta și totuși mi se pare că de fiecare dată descopăr ceva nou, se miră Fabio. Ce-mi place la tine este capacitatea asta de a lua lucrurile ca și cum s-ar întâmpla pentru prima oară.

– Încerc să mi le gravez în memorie, înainte de a face parte din mine, pentru totdeauna.

– O să ai multe amintiri de scris, când o să te întorci în State.

Fabio îi aruncă o privire scurtă.

– De ce râzi?

– Îmi ziceam că acum o să am în sfârșit ce să-i povestesc profului de engleză, despre vacanța mare.

– Cum așa? De obicei nu prea ai ce face în vacanță?

– Nu în mod special. Dar proful ne pune la întoarcere să-i povestim ce am făcut în vacanță. Așa că într-un an mi-am stors creierii ca să inventez ceva original. Am povestit despre o călătorie prin munții Stâncoși din California. Am luat toate datele dintr-un ghid turistic.

– Și ce s-a întâmplat? o întrebă Fabio surâzând.

– Am luat zece la compunere!

Izbucniră amândoi în râs și Fabio o mângâie pe mână. Acum mergeau pe un drum de țară. Killy închise ochii ca să poată simți mai bine mirosul înviorător de pin. Vroia să se impregneze de acest parfum pentru totdeauna.

Auzi pietriș sub roțile mașinii și deschise ochii. Mașina se oprise în fața unei porți de fier forjat.

– Am ajuns? Vila este foarte impresionantă, seamănă mai mult cu o mănăstire decât cu o locuință.

– La origine a fost mănăstire. Clădirea este foarte veche, de mai bine de patru secole. O s-o vizităm mai târziu, dar acum trebuie să ducem portmantourile înăuntru, fiindcă manechinele au nevoie de ele. Poți să le desfaci în timp ce eu verific scaunele și lumina?

„E fantastic să fii pentru o zi în lumea modei, dar în nici un caz nu mi-ar plăcea să am o carieră în domeniu", se gândi Killy ducând rochiile în salonul de probă. Era o încăpere magnifică, acoperită cu catifele stacojii și ornată cu tapiserii.

„Dacă vila asta ar fi a mea, aici mi-aș instala dormitorul".

– Killy! Vrei să cobori, te rog?

Fabio o chema dintr-o curte mică interioară, aflată cu un etaj mai jos.

– Am terminat. Ai nevoie de mine?

– Da, coboară. Fotografii vor să facă o probă cu lumina și m-am gândit s-o facă cu tine pe podium. Știi la ce mă gândesc, acum când te văd așa?

– La ce?

– La Julieta, în scena balconului.

– Perfect. Romeo, zbor spre tine.

Killy o luă la fugă pe scara de marmură.

„Cum fac manechinele când prezintă?“ se întrebă rămânând nemișcată în loggia. Se simți timidă și stângace până când Fabio veni s-o felicite.

– Mă fotografiază de-adevăratelea? îl întrebă.

– Taci și umblă! îi ordonă acesta râzând.

Traversă podiumul, părându-i-se lung de kilometri. Când ajunse la capăt, Fabio îi întinse mâna.

– S-ar zice că ești un manechin adevărat, ești foarte frumoasă Killy în seara asta! Îi luă fața în mâini și-i mângâie buzele cu un sărut.

Seara târziu, după ce tehnicienii și fotografii plecaseră, rămaseră singuri sub arcadele vilei. Killy era tristă.

„Aș rămâne aici pentru totdeauna. E așa de greu că trebuie să plec mâine“.

– Nu fi tristă, Killy. Știi bine că în sinea ta îți e dor de mama ta? Mi-ai spus asta zilele trecute. Și mai e și băiatul acela… Tom. Trebuie că și el îți lipsește.

– Fabio, vreau să-ți mărturisesc ceva. Dacă ți-aș fi vorbit despre el, m-ai fi considerat drept o clevetitoare. Am ieșit cu Tom o singură dată și după aceea nu mi-a mai cerut să ne înâlnim. S-a întâmplat un eveniment foarte stânjenitor și eu m-am purtat ca o puștoaică. Înțeleg perfect de ce Tom n-a mai vrut să mă revadă.

– Ei Killy, despre ce vorbești? Cred că ești foarte matură și plină de încredere în tine – și asta am remarcat chiar în prima zi când te-am văzut. Atunci ce putea să se-ntâmple ca să te dea peste cap atât de tare? Ce-a făcut Tom ca să-ți provoace atâta nefericire?

Killy îi povesti despre întâlnirea ratată.

– Și prietenii ei și-au bătut joc de tine fiindcă împărțeai ziarele? Killy, nici nu știi câtă cârcă am făcut livrând rochii pentru mama mea. Dar este important felul în care răspunzi la glume. Am

învățat din experiență că dacă te arăți rănit, glumeții sunt cei care câștigă. Din contră, dacă nu-ți pierzi cumpătul, sunt pierduți.

Killy înțelegea perfect sensul acestor cuvinte înțelepte.

– Dar Tom? A râs și el de tine? a mai întrebat Fabio.

– Nu, dar îmi închipui prin ce a trecut.

– Mă surprinzi! Ai mai stat de vorbă cu el?

– Nu, mi-a fost prea frică. A încercat să-mi vorbească, dar l-am repezit.

– L-ai repezit? Ce vrei să spui?

– Că n-am vrut să-l ascult. Am schimbat subiectul și am plecat.

– Nu vei ști niciodată ce sunt acelea sentimente dacă n-ai să discuți cu el. Iar atunci când o s-o faci – dacă este un gentelman – sunt sigur că te va înțelege. Oricum, vei ști cum stai.

Fabio își trecu un braț în jurul umerilor prietenei lui și împreună contemplară orașul îndepărtat.

– Sunt bucuroasă fiindcă m-ai făcut să cunosc locul ăsta, șopti Killy arătând spre cupola masivă

a catedralei care se desena la orizont. M-ai învățat multe, Fabio. N-o să te uit niciodată, nici pe tine, nici Florența.

– Eu trebuie să-ți mulțumesc. Mi-ai dat șansa de a deveni un turist în propriul meu oraș. M-ai ajutat să-l descopăr și să-l iubesc și mai tare. Și m-ai mai învățat ceva: să nu am idei preconcepute asupra oamenilor; îți amintești că te-am crezut la fel ca toți ceilalți americani! A fost un fel copilăresc de a judeca!

Mână în mână, se reîntoarseră la mașină. Era uluitor cum în atât de puțin timp Fabio devenise atât de important pentru ea. Îi devenise deopotrivă prieten, profesor și îndrumător. Datorită lui, putea să-l reîntâlnească pe Tom, la întoarcere.

Se întoarse să mai privească o dată spre oraș.

Capitolul 10

„Toate acestea nu sunt decât un mit, un șoc cultural și n-o să mă prăbușesc“ își spuse Killy în avionul care o ducea în Statele Unite. Ultima zi fusese foarte agitată – îi luase mult timp să-și facă valizele și să așeze cadourile pe care le luase. Andreea îi oferise un supeu drăguț de adio, deși nu prea avea nici veselă nici fețe de masă. În farfuria lui Killy îi puse un cadou – două ace de păr din carapace de țestoasă și mai ales o făcuse să promită că se va întoarce la Florența.

Și ca o încoronare la toate astea, Jill își surprinsese nepoata prin decizia de ultim moment: Killy urma să călătorească singură cu

avionul – de fapt, Jill urma să-și petreacă sfârșitul de săptămână la Paris, înainte să se întoarcă la New York. Killy nu era nemulțumită să călătorească singură. Asta îi dădea impresia că este o persoană matură și se bucură că Jill mergea la Paris. Ultimele două săptămâni le apropiaseră. Învățaseră să se cunoască și își împărtășiseră gândurile cele mai intime.

Dar, va îndrăzni oare Killy să-i vorbească mamei sale așa cum o sfătuise Jill? Se gândi la asta lăsându-se legănată de zumzăitul motoarelor, când își aminti deodată de plic.

Pe drumul spre aeroport, descoperise un plic mare în geantă și își promisese să-l desfacă în avion. Nu putea fi decât Fabio, cel care-l pusese acolo. Îl desfăcu și scoase un carnet, legat în piele verde; pe prima pagină se putea citi: „Ca să ai unde să-ți scrii poemele ori povestirile. Promite-mi că ai să mi le arăți într-o zi“. Era și o fotografie. Era surprinsă în ziua aceea când purta rochia de la Jill. Și pe ea era scris ceva: „Am păstrat și eu una. Nici n-ai idee ce a trebuit să fac

ca să reușesc s-o developez înainte să pleci. De fiecare dată când o să uiți la ea, să te gândești că ești frumoasă și sigură de tine“.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se uită la rochia verde pe care o îmbrăcase pentru călătorie. Jill i-o făcuse cadou sub pretextul că se armonizează cu tenul ei. Închise ochii și revăzu panorama Florenței, așa cum o văzuse de la vilă.

Resimți oboseala târziu, spre seară pe când stătea la coadă, în lungul șir al pasagerilor care așteptau la vamă. O durea capul și picioarele păreau că-i cântăresc o tonă.

Dar imediat ce i se înapoie pașaportul și o zări pe mama ei care o aștepta, însoțită de Carrie și Meg, își regăsi imediat toată energia. O recunoscură cu greu, atât de mult se schimbase. Mama ei se aștepta să vadă o fetiță îmbrăcată în albastru. Meg îi spuse că e „diferită“ și Carrie se hotărî și ea să-și schimbe coafura.

– Ești tu și nu ești tu, spuse ea îmbrățișându-și prietena.

– Te exprimi întotdeauna atât de clar, glumi Killy, bine dispusă. E o bucurie să vă revăd! Examină toate încăperile ca și cum ar fi fost o vizitatoare.

– Nu s-a schimbat și totuși e altceva.

– Cam așa ceva am spus și eu la aeroport și ai râs de mine.

Reflexia declanșă o ilaritate generală.

Cadourile aduse de Killy avură un succes nebun. Mamei îi oferi o poșetă de seară din piele neagră și aurie, Carrie primi o eșarfă lungă de mătase iar Meg un flacon cu eticheta Medicis.

– Iar acum o să ne povestești despre băiatul de care ne-ai scris pe ilustrată… David sau cam așa ceva….

Așezată pe covor, Carrie se uită la Killy ca un copil care așteaptă să i se spună o poveste.

– Fabio, o corectă Killy. David este numele statuii de pe ilustrată.

Deodată, Meg lăsă deoparte atitudinea ei serioasă și se prăvăli de râs pe canapea, spre marea surprindere a lui Killy. Era bucuroasă să se afle din nou împreună cu prietenele ei.

Simțindu-le atât de apropiate, avea impresia că nu fusese niciodată plecată. Încă sub impresia recentei călătorii, își povesti în detaliu aventurile florentine. Din ce povestea, o copleșeau amintirile și când începu să povestească despre Fabio, o făcu cu o tandrețe cu totul specială.

– Am făcut o mulțime de lucruri împreună. Într-o zi m-a trezit la cinci și jumătate dimineața ca să ne uităm la porțile de bronz ale Baptisteriului. Spunea că e singurul moment al zilei când locul nu e invadat de turiști.

Până la urmă Killy se simți frântă de oboseală. Se uită la pendulă și realiză că vorbea de două ore. Mama ei interveni:

– Fetelor, cred că e suficient pentru azi. Killy este doborâtă de decalajul orar.

Imediat Meg se ridică și Carrie acceptă să plece, cu condiția ca Killy să promită că va povesti totul a doua zi. Aceasta nu pricepu pe moment sensul cuvintelor, dar acceptă imediat.

După plecarea prietenelor sale, Killy urcă în camera sa, care o aștepta ca o veche cunoștință. Înțelese atunci că vechile mobile din lemn,

scaunul de balansoar și cuvertura indiană îi lipsiseră atât de mult. Își desfăcea valizele când mama ei intră în cameră:

– Lasă asta! O s-o facem mâine, după ce o să te odihnești. Așază-te o clipă lângă mine, fiindcă mi-ai lipsit teribil de mult, Killy.

Killy o lăsă pe mama ei s-o strângă în brațe și apoi se așeză pe pat.

– Și tu mi-ai lipsit. Câteodată am regretat că nu erai și tu acolo.

– Numai câteodată? glumi mama ei.

– Nu, dar mai ales atunci când vedeam ceva ce ți-ar fi plăcut și ție. N-am făcut niciodată o călătorie împreună, ori vreo vizită.

– Îți pare rău că nu am călătorit împreună? o întrebă mama ei cu blândețe.

– Sunt tristă că am fost în Italia, în timp ce tu n-ai realizat nimic interesant!

– Mă faci să mă simt ca o sărmană nefericită, silită să muncească pe rupte! spuse mama ei râzând.

– Sincer, nu ți-ar plăcea să ai viața mătușii Jill?

– Ce îți veni?

– Vorbesc serios, mamă.

– Și eu vorbesc serios! Nu mi-ar plăcea să fiu o mamă care umblă toată ziua de colo până colo, nici una care să aibă o meserie acaparantă. Apropo, te informez că fără-ndoială o să urmez niște cursuri ca să obțin o slujbă mai bună. Vroiam să aștept până mâine, ca să-ți dau vestea cea bună.

– Nu, spune-mi imediat! Nu sunt atât de obosită încât să nu pot să te ascult. De altfel, și tu pari nerăbdătoare să mi-o spui, ți se citește pe chip.

– Compania mea a organizat un program de formare de specialiști în management. Cursurile se vor ține trei seri pe săptămână și vinerea toată ziua. Se pot urma anul viitor, în timp ce și tu te vei pregăti pentru diplomă. Killy, noua slujbă ne va permite s-o ducem mai bine și să putem merge împreună în munții Stâncoși!

– Mamă, e grozav! Nu-mi vine să cred că totul s-a întâmplat în timpul absenței mele!

– Nu știu încă nimic sigur. Să nu ne bucurăm dinainte! N-am încă o confirmare.

– Nu mai vorbi așa! Sunt sigură că o să primești. Și o să facem un chef ca să sărbătorim.

– Dar pe moment, trebuie să așteptăm, OK?

– E atât de bine acasă, spuse Killy, căscând.

– E atât de bine că te-ai întors, draga mea. Te-ai schimbat atât de mult. N-aș putea spune exact în ce fel. În orice caz, ai crescut. Hai, treci la culcare.

Își îmbrățișă fiica și-i ură noapte bună.

Patul era atât de confortabil, așternuturile o făceau să se simtă atât de bine și Killy, care avusese o zi atât de grea, nu așteptă mult ca să închidă ochii și să viseze la colinele verzi de lavandă, cum erau cele din jurul Florenței.

Capitolul 11

În fiecare an, primăvara în Ridgefield, elevii din ciclul întâi organizau o serbare pentru a încheia vacanța de Paște. Dacă prietena ei Carrie nu i-ar fi amintit, Killy ar fi uitat de asta. Cu două săptămâni mai înainte n-ar fi fost cu siguranță invitată, dar acum după călătoria în Italia, lucrurile se schimbaseră. Era mult mai sigură de ea și nu se mai simțea stânjenită printre colegii săi. Siguranța pe care o căpătase i-o datora fără-ndoială lui Fabio.

Pe când își făcea noua pieptănătură, se uită la fotografia unde purta rochia verde. „Să ai încredere în tine!“ își repetă, simțind totuși că își pierde curajul. Într-o jumătate de oră trebuia să

se-ntâlnească cu Meg și Carrie, ca să meargă la petrecere. Îl revedea cu siguranță și pe Tom, în după-amiaza aceea. Oare cum o să se descurce „noua“ Killy? Nu prea știa. Dar își aminti de cuvintele lui Fabio. În orice caz nu vroia să se gândească la ce urma să spună și preferă să aștepte până îl vedea pe Tom, pentru a-și da seama ce sentimente o încearcă.

Festivitățile aveau ca scop să alunge proasta dispoziție provocată de începerea școlii, dar și un prilej de a face bani pentru vacanța de vară. Începerea școlii era un prilej foarte bun pentru vânzarea de bilete la tot felul de jocuri – mai ales cel care aruncând mingea, făceai pe cineva să cadă într-un hârdău cu apă.

Cele trei fete sosiră la petrecere într-o dispoziție excelentă. Era foarte multă lume și Killy își zise că erau puține șanse să-l vadă pe Tom. Și totuși îl zări în compania eternei Kim, care-l ținea de braț.

Carrie se duse la standul cu hârdăul, sperând să-i facă o baie profesorului de algebră, iar Meg și Killy se duseră spre elevii însărcinați cu

redactarea ziarului. Aceștia erau așezați în jurul unei mese pliante, în fundul sălii de gimnastică.

Killy îl revăzu pe Tom la standul de ridicat greutăți – tot însoțit de Kim, lipită de el.

Un licean o întrebă despre călătoria în Italia, dar preocupată de Tom, nu prea înțelese întrebarea.

– Călătoria? Ah, da. Călătoria mea în Italia! Iartă-mă, mă gândeam la altceva. A fost fantastic! Am trăit ca într-un fel de roman – romanul unei fete ce n-a călătorit niciodată. Și care brusc a ajuns într-un oraș îndepărtat și romantic și care trăiește viața la care visa de multă vreme.

Killy se întrerupse ca să se uite la grupul de elevi și văzu că nici unul nu râde. Dimpotrivă, toți păreau că ascultă cu atenție. „Oare cu câteva zile mai înainte ar fi fost în stare să capteze atenția unui grup de băieți și fete?“ Surâse în sinea ei și își continuă povestirea despre Florența. Pe când imita agentul de circulație dirijând circulația, asistența izbucni într-un râs din toată inima.

– Ți-ai luat și biberonul cu tine în Italia?

Killy nu avu nevoie să se-ntoarcă pentru a ști cine pusese întrebarea.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea cu glas de fetiță; l-am lăsat acasă pentru că era necesar păpușilor mele.

Elevii râseră, iar Killy își reluă povestirea relatând despre porțile de bronz de la Baptisteriu. Cu coada ochiului, o văzu pe Kim îndepărtându-se, ridicând din umeri.

Imediat ce grupul se destrămă și elevii se răspândiră pe la diverse standuri, Tom se apropie de Killy. Ea îl găsi mai frumos ca niciodată și înțelese că ține la el dintotdeauna.

– Pot să-ți vorbesc? o întrebă el.

Din tonul vocii nu se putea deduce dacă este sau nu supărat și, nesigură, Killy îi surâse.

– Da.

În acel moment, un clovn se repezi s-o gâdile pe la nas cu o margaretă. Ea își încreți nasul și Tom izbucni în râs.

„Nu e furios“ își spuse ea cu ușurare.

– Nu-i un loc prea potrivit pentru o discuție, remarcă Killy.

– Așa e.

– Ai câștigat la ridicarea greutății?

– Nu. Știi că e destul de greu. Mă limitez doar la baschet.

– Te poți răni și când joci baschet. Îți amintești?

El se uită o clipă la ea și apoi un surâs fericit îi cuprinse chipul.

– Da, îmi amintesc.

Exact în acel moment îl strigă Kim și scurtul moment de bucurie se termină.

– Ascultă-mă, zise el, am promis să arbitrez concursul brațelor puternice; ai dreptate, nu putem fi liniștiți în locul ăsta, dar promite-mi că o să discutăm mâine. Promite-mi asta, Killy.

– Promit, îi răspunse ea încet.

– Așteaptă! Vreau să-ți spun ceva: ești foarte frumoasă, Killy. Cu adevărat foarte frumoasă. Pe mâine. OK?

– OK. Salut.

Era așa de uluită încât nici nu putea să-i răspundă la compliment și numai după ce el se depărta vocea lui continua s-o urmărească.

„Și Kim, se întrebă. Ce rol are în toate astea?“

***

– Nu pari prea deprimată că te întorci mâine la școală, remarcă doamna Wyler seara. S-ar zice că ai petrecut o zi excelentă. Când eram în liceu, mă distram grozav la sărbătoarea elevilor din ciclul întâi.

– Era și pe timpul tău sărbătoarea asta?

Killy adora să glumească cu mama ei pe seama vremurilor de altădată.

– Desigur, dar tu ai zice că asta-i de tare demult, nu-i așa? Dar mai bine spune-mi ce-s cu steluțele din ochii tăi.

– Am petrecut o zi fantastică. Pentru prima oară am simțit că fac parte din clasa mea. Iar asta i-o datorez lui Fabio.

– De ce lui Fabio?

– El m-a învățat să am încredere în mine.

– Da, dar tu i-ai permis să te învețe. Să nu uiți lucrul ăsta! Până la urmă, pe Tom l-ai văzut? întrebă doamna Wyler pe un ton voit dezinvolt.

Killy se strădui să-i răspundă cu aceeași dezinvoltură fiindcă nu prea ar fi vrut să vorbească despre el.

– Da, l-am văzut. De ce?

– Atunci înseamnă că ți-a spus, adăugă doamna Wyler, cu un surâs.

– Să-mi spună, ce? Ce vrei să spui, mamă?

– Oh, îmi pare rău. Credeam că ți-a spus. Mi-a cerut să păstrez secretul… așa că încep să cred că am vorbit prea mult, deci ar fi mai bine să-ți explic. Îți amintești de Josh, băiatul căruia i-ai cerut să împartă ziarele cât lipsești?

Killy dădu din cap fără să priceapă.

– A doua zi după ce ai plecat, și-a rupt piciorul. Cum n-am găsit pe nimeni care să te înlocuiască am fost nevoită să împart eu ziarele, înainte să merg la serviciu.

– Mamă! Mă simt îngrozitor de vinovată, ești și așa atât de ocupată!

– Așteaptă, povestea nu s-a sfârșit. Într-o dimineață, Tom m-a văzut și mi-a propus să facă el treaba în locul meu până te întorci. M-a făcut să-i promit că n-am să spun nimic, fiindcă vroia să-ți spună el însuși.

– Nu-mi vine să cred. A făcut Tom asta pentru mine?

– N-a vrut bani. E un tip grozav și în plus cred că e îndrăgostit până peste urechei de tine.

– Eu n-aș fi atât de sigură, mamă.

– Să așteptăm și vom vedea. Nu mă înșel, totuși. Acum mă duc să dau drumul la apă în baie. Între timp, ce ar fi să pregătești ceva italienesc? Ai putea face lasagna pentru mâine. Dar fii atentă să nu le uiți pe foc!

În bucătărie, puse un vas să se încălzească, pentru pește. Se așeză la masă ca să poată gândi bine în legătură cu Tom. Mama ei era sigură că totul o să fie bine, în legătură cu Tom. Mai că ar fi crezut-o. Dar ce era cu Kim? Cum ar fi putut Tom să se intereseze de o fată ca ea, din moment ce Kim se tot învârtea pe lângă el?

Capitolul 12

Killy se uită la dulapul ei uluită. În interior se găsea ceva ce părea viu – ceva verde, cu ramurile ieșind pe fantele de aerisire. Un alt elev se opri să se uite și în curând o adevărată mulțime se adună curioasă. Killy ezită o clipă, apoi puse mâna pe mâner și trase brusc. Totul se cutremură.

– Plantele mele! Sunt aici de două săptămâni! Ar fi trebuit să moară, nu mi-am închipuit că încă mai trăiesc.

Ceilalți izbucniră în râs și o felicitară pentru „degetele verzi". Se auzi clopoțelul și fiecare o luă spre clasa lui. Pe când își băgă mâna în dulap ca să-și ia cărțile, Killy auzi pe cineva în spatele ei.

– Plantele astea sunt dintr-un film științifico-fantastic?

– Salut, Tim. Din fericire, bine că m-am întors, altfel cred că ar fi invadat liceul.

– Ne putem vedea în după-amiaza asta? După cursuri?

Ea surâse și el înțelese că este de acord.

– Te aștept în față la ieșire.

În timpul zilei, de câte ori se gândea la Tom, Killy simțea cum se înroșește. Se întreba dacă și ceilalți au băgat de seamă când o auzi pe Meg, în timpul orei de gimnastică.

– Ești așa roșie și n-ai alergat deloc!

– O fac cu anticipație, desigur, glumi Killy.

– Mă crezi idioată? spuse Meg și începură să alerge una lângă alta. E ceva între tine și Tom. Știu bine.

– Meg, mi-ar plăcea să știu mai degrabă ce se întâmplă între el și Kim. Se întâlnesc?

– Se întâlnesc sau ies împreună?

– E același lucru, îi replică Kim.

– Ba deloc. Anul ăsta m-am întâlnit cu Andy, dar Jenny și Scott au ieșit împreună. Kim și Jack

se tot despart și iar ies împreună, felul ăla de ură-dragoste ori cum altfel să-i spun? Kim s-a întâlnit cu Tom în timpul vacanței de Paști.

Meg vorbise ca un profesor de lingvistică.

– Iartă-mă că ți-am pus o asemenea întrebare. Ar fi trebuit să mă adresez direct lui Tom. Trebuie să ne întâlnim după ore, cred că vrea să-mi vorbească de ultima noastră întâlnire catastrofică.

– De fapt, tu nu vrei să spui nimic niciodată. Ok. Eu înțeleg perfect. Dar cred că nu așa stau lucrurile și cu Carrie. E foarte rănită de tăcerea ta. Știi Killy, ar trebui să ai mai multă încredere în prietenele tale. Cine știe? Poate că ar putea să te ajute, din când în când?

– Promit că n-am să uit, Meg. Îți mulțumesc pentru ce mi-ai spus. Și dacă nu te deranjează o s-o iau înainte, am un surplus de energie de consumat.

– Du-te. Eu vreau să-mi repet rolul, Jeanne d'Arc, și să încerc să intru puțin în pielea personajului.

Killy întinse fuleul până ce rămase singură. Nu încetase să se gândească toată ziua la Tom.

– Pentru început, n-am intenția să-ți cer iertare, zise Tom, scoțând mașina din parcaj.

– În legătură cu ce?

– Fiindcă te-am tratat ca pe un copil. Dar te-ai comportat ca un copil.

– Mulțumesc, îi răspunse Killy, simplu.

– Pentru ce?

Tom încetă să mai privească drumul și își întoarse privirea spre ea.

– Pentru că ai împărțit ziarele.

Schimbară o privire scurtă și izbucniră în râs.

– În momentul ăsta parcă suntem Gary Grant și Katherin Hepburn în Domnișoara Știe Tot.

– Spencer Tracy, nu Gary Grant, îl corectă Killy pufnind în râs.

– Iată-ne ajunși și aici! exclamă el.

– Din ce film mai e și replica asta?

– Din nici unul. Asta mi-a venit în minte, atunci când ai intrat în camera mea de spital.

Se opri o clipă.

– Bine te-ai întors, Killy, la Ridgefield!

– Mulțumesc, e bine să te întorci acasă.

– Gata! Nu mai vorbi că nu mă mai pot concentra la șofat.

Pe restul parcursului păstrară tăcerea, mulțumindu-se să se privească din când în când și să-și surâdă. Tom o luă curând pe un drum de țară. Vroia să-i arate lui Killy grajdurile unde lucrase înainte să vină la Ridgefield. Își parcă mașina lângă o șură din apropierea unui țarc și imediat fu recunoscut de vechea cunoștință, o iapă alezană, cu ochi triști, care începu să ridice și să plece capul, ca să-l salute.

– Vino, Killy, vreau să ți-o prezint pe Sisi.

– E așa de frumoasă. De ce ai botezat-o Sisi?

– Pentru că este sperioasă și capricioasă ca o prințesă. Dar știu de ce e așa: vrea să fie tratată cu blândețe. O dată, o știam ca și cum ar fi fost a mea. Vino, trebuie să traversăm padocul ca să ajungem la câmp.

– Înțeleg că ți-a plăcut să lucrezi aici. Colțișorul ăsta atât de pașnic și atât de departe de tot. Tom, te deranjează dacă o să-ți spun ceva ce-mi stă pe suflet?

– Nu încă, Killy. Trebuie eu să-ți spun ceva.

– Îmi pare rău, reluă Killy, fără să asculte, că n-am avut ocazia să-ți explic și nici nu te-am lăsat să vorbești despre episodul de la Hero Factory. Îmi pare rău de asemenea și că nu ți-am spus câți ani am. Și nici că împart ziarele. Acum însă știu toți și nu-mi mai pasă. Cel puțin cu banii pe care își câștig îmi cumpăr ce vreau și n-am nevoie să cer. A trebuit să vină vacanța de Paști ca să înțeleg că ar fi trebuit să fiu mândră că am două slujbe, și merg și la școală în același timp.

– Ascultă, dacă ies cu o fată, n-am nevoie de certificatul ei de naștere. Dacă ți-am cerut să ieșim împreună a fost fiindcă îmi plăceai și vroiam să te cunosc mai bine. Dacă te-ai hotărât că trebuie să fii mândră fiindcă ai două slujbe, atunci trebuie să fii mândră și de ceea ce ai făcut până la această vârstă. Ceea ce ai făcut și faci e important. Ești o fată de mare ispravă.

– Mă faci să mă gândesc la un băiat pe care l-am cunoscut în Italia.

– Duminică, la petrecere, mi s-a părut că ești foarte drăguță. Și am fost foarte curios să ascult

ce povesteai și ce distra pe toată lumea. Dar mi-a fost teamă că ai să mă respingi, așa cum ai mai făcut-o după întâlnirea noastră. Acum îmi dau seama că te-ai schimbat.

Tom se opri ca s-o privească în ochi pe Killy.

– Killy, mi-ar plăcea să o luăm de la început, ca atunci când eram la spital. Vreau să ne cunoaștem. Vreau să ies cu tine și ca toată lumea să știe că ești prietena mea.

O luă de mâini.

– Și Kim? Credeam că… sunteți…

– Amici. Kim este o fată grozavă când ajungi să o cunoști. Fiind împreună, am petrecut vacanțe mai puțin plictisitoare, dar asta a fost tot. Este îndrăgostită până peste cap de Jack. Și recunoaște că a vrut să-l facă gelos. Dar sunt sigur că totul se va aranja între ei, imediat ce Kim va fi ea însăși și va înceta să se comporte ca o fetiță răzgâiată. În orice caz, eu asta i-am spus.

– I-ai spus tu asta?

Killy surâse. Emoția îi era atât de mare încât o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Tu ești singura care mă interesează, Killy, mărturisi Tom, îmbrățișând-o cu tandrețe. Apoi adăugă surâzând:

– Lasă-mă să te duc să vedem Domnișoara Știe Tot, numai ca să vezi că am dreptate în legătură cu Gary Grant.

Lipi capul lui Killy de pieptul său și o mângâie pe păr cu tandrețe.

Ea avea impresia că visează.

– Te înșeli, spuse Killy râzând și uitându-se în ochii lui, dar n-are importanță, merg oricând să vedem filmul.

El îi răsturnă capul pe spate și o sărută ușor pe buze.

– O să vedem cine are dreptate.

Capitolul 13

Ea avusese dreptate, era Spencer Tracy, dar nu făcu caz de asta, iar Tom își acceptase înfrângerea cu eleganță. Atunci când apăru genericul pe ecran îi strânse imediat mâna lui Killy.

După „regăsirea“ lor – cum spuneau – începură să iasă regulat împreună. S-au dus la piesa în care Meg interpreta magistral rolul Jeannei d'Arc. Dar ieșirile lor nu se limitau doar la prilejuri mondene. Adeseori se mulțumeau să stea acasă ori să se plimbe, savurând prima lor primăvară petrecută împreună. Câteodată Tom mergea s-o aștepte pe Killy la ieșirea din spital și ea adora să se-ntoarcă acasă însoțită de el. Îi

plăcea să-l simtă cum se uită la ea atunci când făcea ceaiul sau când punea suc în pahare. Se simțea în siguranță când îl avea în preajmă, jucându-se cu pisica ori ajutând-o să spele vasele, atunci când venea să mănânce la ea.

Într-o după-amiază, când venise s-o aștepte la ușa spitalului, se repezi spre el, pentru a-l lua cu brațele după gât. Îi explică grăbită că directorul îi propusese să facă ore suplimentare la magazin și că putea să abandoneze împărțitul ziarelor. Acasă, sărbători evenimentul aprinzând focul în șemineu cu jurnalele de dimineață. Erau atât de fericiți încât nu băgară de seamă nici că afară era prea cald ca să mai facă focul.

Pe când Killy lucra târziu în redacție, Tom o aștepta antrenându-se în sala de gimnastică. Într-o după-amiază de vară, intră pe neașteptate în redacție și o surprinse pe Killy vorbind de una singură și aruncând furioasă ghemotoace de hârtie în coșul de gunoi.

– Bine ochit! exclamă el închizând ușa. Ce se întâmplă? De dimineață când veneam la liceu,

săreai ca o căpriță atât erai de mulțumită și făceai descântece, ca să alungi demonii iernii.

Se uită în jurul lui și, nevăzând pe nimeni, o sărută.

– Nu e momentul să glumim. Mai bine uită-te. Îi întinse o notă scrisă de doamna Gillen. El o citi și strigă:

– Super! E o idee genială să organizezi un bal pentru a strânge fonduri pentru ziar. Dacă doamna Gillen te-a ales să te ocupi, atunci înseamnă că te consideră capabilă s-o faci!

– Bine, dar știi cu cine trebuie să lucrez? Cu Kim! În mod normal, nici nu vorbesc cu ea și atunci cum să stabilim, și cu atât mai mult cum să-i dau ordine? Știi, e prima oară când mă întreb dacă vreau să fac o asemenea treabă, fiindcă mi s-a cerut și fiindcă vreau să reușesc, dar poate că ar fi mai bine să mă retrag ca să las locul altcuiva.

– Calm! Nu uita ce cauză nobilă servești. E necesar oare să-ți țin discursuri morale? o întrebă el strâmbându-se comic.

– Nu, nu e nevoie.

Nici nu apucă Killy să isprăvească vorbele astea că în încăpere își făcu apariția Kim.

– Vă întrerup cumva? Dacă da, pot reveni mai târziu.

Vorbea cu același ton persiflant cu care i se adresa de obicei lui Killy.

– Deloc, tocmai plecam. Pe curând Killy, adăugă el, făcând din ochi complice.

Kim merse drept la țintă.

– Când am acceptat însărcinarea asta, nu știam că tu o să fii președinta comitetului de organizare.

– Nici eu n-am știut că faci parte din comitet.

– Eu nu știam nici că ai să fii la bal. Credeam că nici nu ți se permite să ieși seara.

Kim, absorbită să-și contemple unghiile date cu ojă, nici nu catadicsi să privească spre Killy.

– Iată-ne ajunse și aici!

Killy se ridică și se apropie de fereastră.

– Hai să terminăm, Kim! Spune-mi mai bine ce ai cu mine. De ce nu putem face pace?

Surprinsă, Kim bolborosi niște cuvinte de neînțeles.

– N-am înțeles nimic

– Ei bine, dacă vrei să știi: sunt geloasă.

– Geloasă? De ce? Killy nu-şi credea urechilor.

– N-ai înţelege.

– Încearcă să-mi explici, insistă Killy, privind-o pe Kim în ochii ei verzi.

– Totul este prea uşor pentru tine. Obţii numai zece fără nici un efort. Iar eu trebuie să nu mai ies, când este vreun test de dat şi chiar dacă mă chinui toată noaptea, tot nu obţin mai mult de un amărât de şapte. Nu e drept!

Killy nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

– Nu-i nimic de râs în asta! adăugă Kim, bosumflată.

– Ştii la ce mă faci să mă gândesc? o întrebă Killy, încă râzând.

Se priviră în ochi şi exclamară în cor:

– La un „copilaş„!

– Vrei să-ţi fac o mărturisire, Kim? reluă Killy. Te-am invidiat dintotdeauna.

– Pe mine? Şi de ce mă rog?

– Oh, pentru tot felul de mici nimicuri: părul tău aranjat tot timpul, colecţia ta de bluze de mătase, unghiile care nu ţi se rup niciodată, nici

măcar în sala de gimnastică și de asemenea felul în care știi să te porți cu băieții? Vrei să continuu?

– Unghiile mele? acum era rândul lui Kim să izbucnească în râs. Se apucă să râdă ca nebuna și râsul o molipsi și pe Killy. Dar nu au nimic special!

Când Tom se întoarse, toate amănuntele legate de bal erau puse la punct și ele încă mai glumeau pe seama unghiilor lui Kim.

– Vă auziți de la celălalt capăt al culoarului! exclamă el. Ce v-a apucat?

Era vizibil mirat.

Văzându-l atât de năuc, cele două noi prietene se porniră și mai tare pe râs.

Killy și Tom o duseră acasă pe Kim. Tom le înțelegea cu greu pe cele două fete care vorbeau amândouă o dată, vrând să explice ce idee nemaipomenită avuseseră pentru colectarea de fonduri.

– Nu o să fie numai un bal, începu Killy. Kim are o idee genială, povestește-i Kim!

– Gunoaiele, zise Kim încercând să rămână serioasă.

– Ce?

– Resturile, gunoaiele, ce altceva! supralicită Kim.

– Vreți să puneți gunoaie în sala de bal? strigă Tom îngrozit. Doamna Gillen se poate felicita că v-a pus pe voi să organizați!

– Nu-i vorba de asta, protestă Kim. O să-ți explic înainte să începi să ne crezi nebune.

– Nu o să fie numai un bal – n-ar aduce suficienți bani – ne-am gândit să obținem fonduri din două surse diferite: balul și curățenia orașului.

– Dacă aveți intenția să spargeți magazine, nu contați pe mine, protestă Tom, făcându-se că înțelege greșit cuvântul „curățenie".

– Nici pomeneală, spuse Killy. Ești un încuiat! Kim a avut ideea de a forma o grupă de voluntari care să adune gunoaiele din oraș, în seara balului. Pentru fiecare sac plin, fiecare comerciant și ceilalți locuitori ne vor da o sumă de bani. O să curățăm parcul și centrul orașului. Pentru a-i recompensa pe voluntari, se va organiza un bal!

De data aceasta, Tom se arătă și el entuziasmat. Le prinse pe amândouă în brațe și le strânse lângă el.

– Ce echipă formidabilă o să faceți! O să fie o surpriză grozavă, un veritabil șoc.

Tom și Killy o lăsaseră acasă pe Kim radioasă și apoi o luară spre casa lui Killy! Aceasta era și ea foarte fericită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, în legătură cu Kim.

– Ești fantastică! exclamă Tom.

– Și tu, îi spuse Killy, luându-l de mână.

– Nu, eu vorbeam de cele petrecute între tine și Kim. Cred că ești în stare de multe. Sunt mândru de tine.

– Nu trebuie să-mi atribui mie toate meritele. Și Kim a fost grozavă. O să-ți povestesc, o dată…

Tom își trecu un braț în jurul taliei ei și Killy avu impresia că-l cunoaște dintotdeauna. Făcea acum parte din gândurile și fericirea ei. Nu și-ar fi putut imagina viața fără el.

Capitolul 14

Killy scrise pe foaia albă a caietului cu coperți de piele verde, primit de la Fabio:

„Mă învârt
Mă răsucesc
Cuprinsă de pasiune
Dansez cu vântul…"

Își puse stiloul pe masă și se uită pe fereastra camerei sale la merii înfloriți de afară. Vroia să vadă dacă se-ntâmplă ceva în căsuța pe care Tom o instalase și își aminti de remarca lui ironică.

„Nici o pasăre n-o să vrea să locuiască într-un măr – gândește-te un pic la hărmălaia pe care o vor face merele coapte, când or să le cadă pe acoperișul căsuței".

Killy se apucă din nou să scrie când ușa se deschise brusc, tulburându-i singurătatea.

– Iartă-mă, draga mea, dar am alergat să-ți spun vestea cea bună! îi zise mama ei, cu sufletul la gură. Am fost acceptată pentru cursul de pregătire!

– Oh, mamă! Eram sigură! Sunt atât de fericită pentru tine. Se îmbrățișară schițând câțiva pași de dans. E fantastic, mamă. Ești cu siguranță un angajat de viitor, care știe să danseze. Cum sărbătorim asta?

– Cum vrei, cu condiția să nu mă pui să gătesc. Ce-ar fi să mergem la birt și să luăm ceva pentru acasă? L-am putea invita și pe Tom, dacă îți face plăcere. Te-ai obișnuit să-l vezi vinerea, și sâmbăta și duminica și…

– De ce n-am sărbători singure? Numai noi două. N-am programat nimic cu Tom pentru seara asta.

Killy închise carnetul verde care rămăsese deschis pe birou.

– E ceva în neregulă în legătură cu Tom? Te văd gânditoare de când am intrat – pardon, am năvălit – în camera ta.

– Nu, totul este în regulă între mine și Tom. Poate prea în regulă, spuse Killy cu un aer gânditor.

– Ce vrei să spui?

– Când ai venit, tocmai scriam un poem în caietul pe care mi l-a dat Fabio. Mă gândeam să-l umplu repede, dar n-am avut niciodată timp. Killy se lăsă pe marginea ferestrei.

– Mamă, am impresia că totul se-ntâmplă prea repede, între mine și Tom. Îmi place să fiu cu el și ne simțim bine împreună, dar nu vreau ca totul să devină prea serios. Nu vreau să-i consacru tot timpul meu, asta-i tot.

Era penttru prima oară când se confesa mamei ei, iar aceasta o asculta cu interes.

– Vreau să fiu independentă. Nu vreau să mai ajung cum eram înainte să plec în Italia. Acolo,

am făcut pentru prima oară în viața mea niște lucruri de una singură. Cum ar fi mersul la muzee și zborul cu avionul. Nu vreau să-l pierd pe Tom, dar nici nu vreau să ajung la…

Se întrerupse brusc.

– La căsătorie? îi continuă mama ei fraza.

– Iartă-mă, am vorbit fără să mă gândesc. N-am vrut să te rănesc. Am toată viața înainte și mi-e frică să iau lucrurile prea în serios.

– Nu m-ai rănit, draga mea! Tu ești tu, ai alte vise, alte dorințe decât mine. Știu că nu ți-e ușor în acest moment. Dar vrei să-ți spun ceva?

Killy se uită la mama ei, cu ochii în lacrimi.

– N-ai fost niciodată mai puternică. Spune-i lui Tom ce simți. Spune-i că îți e frică. Sunt sigură că va înțelege. Ai dreptate, voi fi prudentă în ceea ce privește viitorul tău. Dar promite-mi un lucru: că vei da o șansă relației voastre.

– Îți promit! Și îți mulțumesc că m-ai ascultat.

– Asta face parte din noua mea muncă. Și este de altfel partea care-mi place cel mai mult.

O sărută pe Killy pe obraz.

– Și acum să ne ocupăm de masa de sărbătoare.

Killy se îmbrăcă la iuțeală. Pe când deschidea ușa, ca s-o lase pe mama ei să treacă, exclamă:

– Mor de dorința de a mânca ceva deosebit, ceva în foi de viță, de exemplu.

***

Killy tocmai luase poșta de sâmbătă, când se auzi soneria telefonului. Știa că Tom este cel care sună.

– Mi-ai lipsit, ieri seară. Te-ai distrat bine cu mama ta?

– Hai, hai. Ai putea să spui mai întâi bună ziua! Da. Am și schimbat farfuriile între noi – mama a fost „dezlănțuită“ la salata exotică, iar eu m-am îndopat cu o „foaie de viță de vie“.

Râse de gluma pe care o făcuse.

– Pot să te aștept după program?

– Mmm…

– Hai spune da, dragostea mea.

– N-ai ajuns să-l imiți bine pe Bogart. Pe curând.

Seara se duseră la Hero Factory. Fusese ideea lui Tom. Pretindea că vroia să-i arate cum ar fi trebuit să fie prima lor întâlnire. Ea găsi că ar fi foarte romantic și că în sfârșit ar fi putut să se bucure, dansând cu el.

Killy puse corespondența pe birou. Casa era goală așa că se lăsă dusă pe gânduri.

„Trebuie să-i vorbesc – își spuse – chiar în seara asta“.

El veni s-o ia de la spital; surâzând ușor, îi întinse un pachet.

– Nu-i ziua mea de naștere.

– Știu. Deschide-l totuși.

Killy scoase din cutie o mică statuetă reprezentând o broască țestoasă, așezată pe picioarele din spate și care se opintea cu o bilă de bowling deasupra capului.

Killy începu să râdă din toată inima.

– E adorabilă. Dar pentru ce mi-ai adus-o?

– Ca să-ți amintesc de prima noastră întâlnire.

– Tom, nu ți-am spus încă până acum că ești un băiat genial?

Îl luă în brațe și-l sărută.

Mai era ziuă când ajunseră la Hero Factory. Vechea clădire arăta mai puțin înfricoșătoare decât în frigul lui martie. Interiorul părea mai puțin agresiv, iluminarea era mai slabă și muzica era mai puțin sonoră.

„Poate că o să fiu mai destinsă“ își spuse Killy.

– Hei, Tom!

Istoria se repeta. Kim veni să-i ducă la gașca ei. Tom o simți pe Killy cum se crispează

– Să nu uiți că acum e altceva, îi șopti el luând-o de mână și trăgând-o spre masă.

– Ai dreptate. Mă credeam cu câteva luni în urmă.

O să meargă, îi spuse ea, strângându-l de mână.

Killy se așeză și Kim îi făcu un semn din ochi, complice.

– Salut, Killy… Tom. Bucuroși că vă revedem. Killy, tocmai căutam noi recruți pentru echipa de curățenie. Iar Scott, care e aici, spune că n-are rost să care gunoaiele altora.

– N-am de gând să spăl rufele altuia, spuse Scott, plecând capul ca să nu mai vadă pumnul amenintățător al lui Kim.

Toată lumea izbucni în râs.

– Scott, începu Killy pe un ton viclean, n-ai vrea să-ți vezi numele tipărit, din întâmplare, în ziarul școlii și să-ți fie arătate performanțele sportive?

Scott înțelese unde vrea Killy să ajungă.

– Bineînțeles că da. Mama și tata ar fi încântați!

– Ei bine, dacă vrei, vii cu noi să strângem gunoaiele!

– Și lucrul ăsta e valabil pentru toți, spuse Kim, uitându-se la ceilalți membri ai grupului.

Se aplecă spre Killy și-i șopti la ureche:

– Cred că i-am convins! Nu ne mai pot refuza!

Killy strălucea de încântare.

– Poate că ar trebui să lăsăm gunoaiele și să vedem meniul. Vreau să mănânc, mi-e foame, protestă Tom, întinzându-i lui Killy lista de bucate.

Killy o luă și începu s-o citească, simțind că toată lumea se uită la ea.

Deodată, înțelese: sub rubrica „Special pentru stelele sportului“ era scris: Numărul 7, Tom Thomson.

– Am dat sandvișurilor numele voastre, zise Killy chicotind.

– Numai până ne terminăm studiile, îi răspunse Jack. Atunci sandvișurile vor rămâne aceleași, dar le vor boteza altfel.

– Ei bine, atunci eu voi comanda totdeauna sandvișul cu numărul șapte! strigă Killy.

– Nu știu dacă trebuie să mă simt flatat, reluă Tom surprins, dar e făcut cu carne de curcan.

– Nu e rău deloc, îl asigură Kim. Eu aș comanda un „Special Jack Compton“, dar e făcut cu pateu de ficat.

Remarca provocă veselie generală.

Orchestra atacă o melodie lentă și Jack luă mâna lui Kim ca s-o ducă la dans. Toți ceilalți le urmară exemplul, chiar și Killy cu Tom.

– Pentru doi inși care n-au dansat niciodată împreună, ne descurcăm destul de bine!

Tom se uită la Killy surâzându-i. Ea își lăsă obrazul pe pieptul lui, lăsându-se purtată de ritmul regulat al respirației lui, care o legăna ca o muzică.

– De data asta îmi amintesc de Ginger Rogers și Fred Astaire, îi șopti Tom la ureche.

– Nu îți e rușine să tulburi atmosfera asta romantică, făcându-mă să râd?

Killy își ridică privirea spre el și fețele li se atinseră. Dansară în continuare uitând de tot.

Capitolul 15

– Încă un sac de dolari!

Killy ținea afișul în timp ce Carrie înfigea ultima piuneză în panoul de afișaj.

– Gata, am terminat, suspină Killy. Să lipim și lista de semnături alături. Nu-mi închipuiam că o să fie atât de mult de lucru. Îți mulțumesc pentru ajutor, Carrie.

– Plăcerea a fost de partea mea, îi răspunse Carrie, făcând o reverență.

– Ei, ia spune, nu-i așa că a fost simpatic seara trecută la Hero Factory? Nici nu sosisem bine că v-am văzut sosind pe tine și pe Bill și pe Meg cu Andy. Este pentru prima oară când ne întâlneam în cuplu. Dar de ce nu ne-ați spus că o să veniți?

– Nici tu nu spui totdeauna totul! protestă Carrie înciudată.

Killy își aminti că Meg îi spusese despre Carrie că e iritată fiindcă nu mai vorbise de mult cu ea.

– Îmi pare rău, Carrie. N-am vrut să umblu cu ascunzișuri. Atunci când l-am cunoscut pe Tom, în martie, nu aveam ce să spun. Nu eram sigură de sentimentele mele. Totul era confuz în capul meu.

– Dar pentru asta sunt prietenii, Killy, ca să te ajute să vezi limpede, insistă Carrie.

– Asta am înțeles-o abia acum. M-am simțit întotdeauna apropiată de voi două, dar nu știam cum să v-o arăt. Dar vreau ca lucrurile să se schimbe.

– O să ne faci confidențe? o întrebă Carrie.

– Oricum o să încerc, îi răspunse Killy surâzând. Și nu te poți schimba de pe o zi pe alta. Trebuie să ai răbdare. OK?

– Sigur că da. Pentru asta există prieteni! repetă Carrie, ducând mâna la inimă, într-un gest teatral.

Râzând împreună cu prietena ei ca două puştoaice, Killy avu impresia că este iar în clasele mici.

„Singura diferenţă, îşi spuse ea pe când mergea pe culoarele liceului, este că atunci cea mai mare problemă pe care o aveau, era ce joc o să jucăm după orele de curs.

– Meg unde e? întrebă ea.

– Ai trimis-o să strângă fonduri pentru bal. Ai uitat?

– Da, aşa e. L-am trimis şi pe Tom. Trebuie să ne întâlnim mai târziu. Vii cu noi?

– Killy! Mi-ai spus să strâng fonduri de la vecinii mei. Ce fel de planificare e asta?

Ieşiră din şcoală şi se treziră în plin soare. Carrie îşi puse ochelarii de soare de ramă de plastic roşu.

– Mă duc în oraş să-l caut pe Tom, îi anunţă Killy. Telefonează-mi mai târziu, ca să-mi spui cât de generoşi au fost oamenii.

„Asta nu mă caracterizează, îşi spuse Killy, să omit detalii atât de importante. Ştiu ce mă obsedează: e de-ajuns să petrec o seară minunată cu Tom ca să uit de toate. O să stau de

vorbă cu el mâine. Trebuie neapărat să știe ce mă preocupă înainte să iau lucrurile prea în serios și să-mi pierd capul“.

În centrul orașului, Killy începu să se uite în interiorul magazinelor prin geamul vitrinelor, în speranța că o să-l zărească pe Tom. Era înainte de ora întâlnirii, dar își spuse că dacă avea puțin noroc putea să-l intercepteze. Dar nu-l văzuse nici la croitorie, nici la magazinul de încălțăminte. Deodată, îl văzu ieșind, roșu la față, din salonul de coafură. Nu-l văzuse niciodată cu o mutră mai fâstâcită și izbucni în râs.

– Tom!

El o zări și scoase un suspin de ușurare.

– Killy, habar n-ai ce chestii își pun femeile în cap! Una era înfășurată într-o folie de aluminiu iar alta stătea sub o lampă portocalie care o făcea să aibă o față înspăimântătoare. Dar cel mai rău e ce am văzut la ieșire.

– Ce ai văzut?

– O femeie cu capul înțepat de electrozi legați la un fel de calculator. Mi-am zis că vor să-i facă transplant de creier, sau cam așa ceva. Abia m-am abținut să nu strig.

– Tom, n-aveai decât s-o privești din față. Transplant de creier? Nu era decât ultimul model de uscător de păr.

– Să mă anunți când o să te hotărăști să-l folosești și tu!

O luă de mână și făcură câțiva pași. Deodată, Killy se opri. „Nu e momentul“ și înfrângându-și teama de moment, se întoarse spre el.

– Trebuie să-ți vorbesc, Tom!

– Killy, tremuri. Lasă-mă să te țin de mână.

– Nu, asta mă poate tulbura. Te rog, hai să găsim un loc unde să putem vorbi.

– Vrei să mergem în parc?

Ea scutură din cap, în loc de răspuns.

– Killy, mă îngrijorezi. Ce se-ntâmplă?

Așteptară să treacă mașinile ca să poată trece

– Vrei să stăm acolo? îi arătă Tom o bancă din zona locului de joacă.

– Nu, vreau să ne plimbăm.

– Spune-mi ce te frământă.

Părea la fel de nervos ca ea.

– Tom, nu știu cum să încep, așa că o să spun numai ce voi fi în stare. Uite, nu mă pot imagina

altfel decât alături de tine. În același timp, nu vreau să fiu tot timpul lângă tine. Povestea noastră devine prea serioasă și îmi e frică.

Killy își frământa mâinile în timp ce vorbea. Imediat ce termină de vorbit, Tom o îmbrățișă:

– Vrei să mă asculți? Mai întâi vreau să-ți spun că n-am mai întâlnit o fată ca tine și că nu m-am simțit niciodată atât de fericit cum sunt acum. Asta pentru că n-o să dureze o veșnicie, dar încerc să iau lucrurile așa cum sunt. Fiecare dintre noi avem întreaga viață înainte. Tot ce mă interesează este să știu ce îți pot dărui în acest moment.

Ea îi sorbea literalmente vorbele de pe buze.

– Killy, vrei să știi care sunt singurele planuri pe care le-am făcut în legătură cu noi? reluă Tom. Balul elevilor din ciclul secundar și plaja din luna iulie. Am să strâng și gunoaiele alături de tine. După cum vezi, toate astea înaseamnă acum, nu totdeauna.

O lacrimă se ivi pe obrazul lui Killy. O clipă crezu că-l aude pe Fabio, vorbind ca în ziua când fuseseră pe malul fluviului Arno.

– Asta e tot ce îmi doresc și eu.

Erau îmbrățișați și ea îl auzi scoțând un suspin de ușurare.

– Vreau să ne plimbăm așa cum facem acum, să vii cu mine la balul pentru fondurile ziarului, să facem plajă, să strângem gunoiul…

– Ușor! O iei prea repede. Și în felul ăsta o să ajungem imediat la balul de bacalaureat.

– Bacalaureatul! Era să uit de excursia cu liceul!

– Vom trăi și vom vedea! îi zise el, punându-i degetul pe buze, ca s-o oprească din vorbă.

O îmbrățișă cu duioșie. Ridicând privirea spre el, îi spuse și ea:

– Vom trăi și vom vedea!

Sfârșit